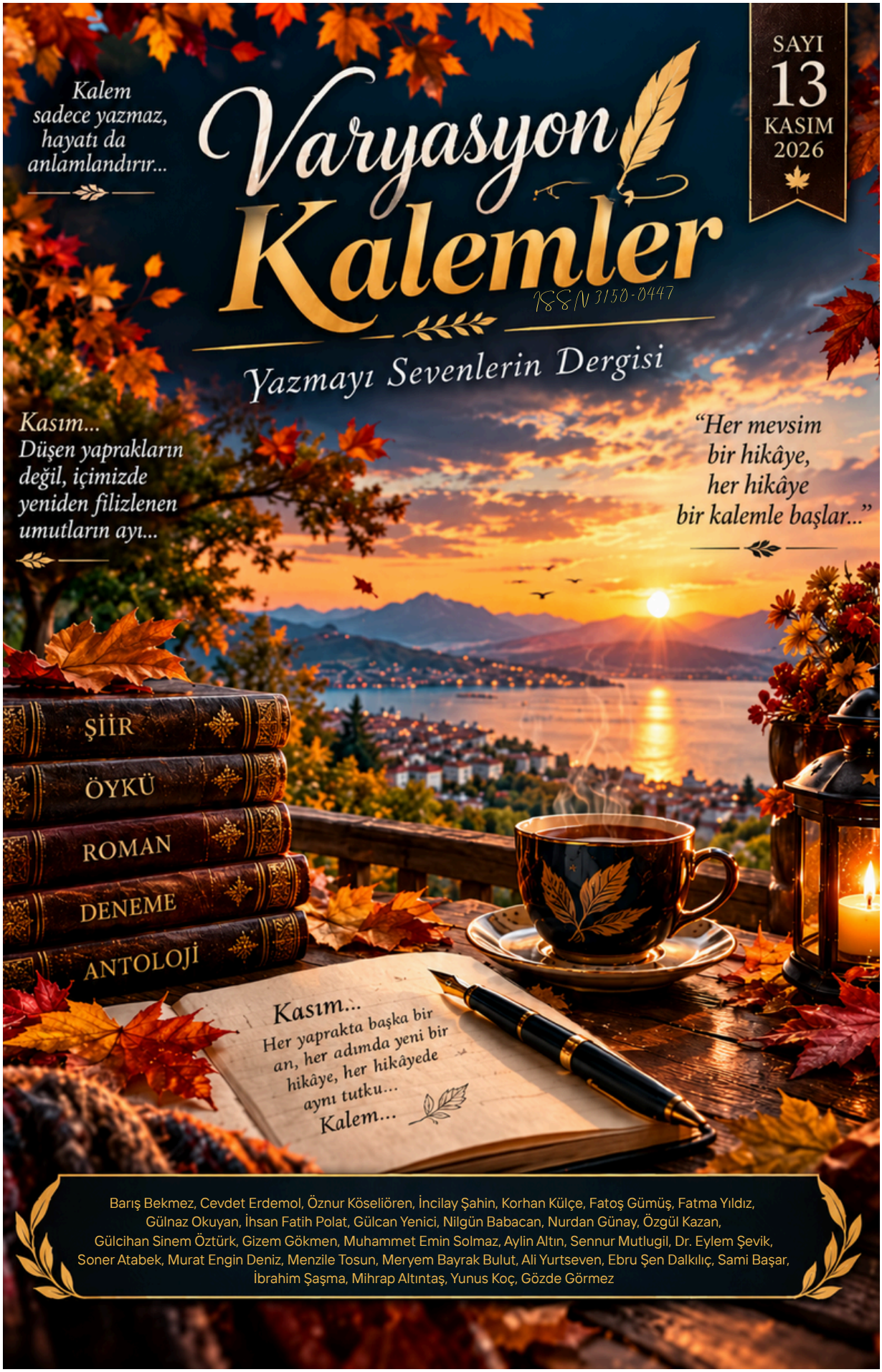

Kalem sadece yazmaz, hayatı da anlamlandırır...
Varyasyon Kalemler
ISSN 3150-0447
SAYI 13 KASIM 2026
Yazmayı Sevenlerin Dergisi
Kasım... Düşen yaprakların değil, içimizde yeniden filizlenen umutların ayı...
"Her mevsim bir hikâye, her hikâye bir kalemle başlar..."
ŞİİR
ÖYKÜ
ROMAN
DENEME
ANTOLOJİ
Kasım... Her yaprakta başka bir an, her adımda yeni bir hikâye, her hikâyede aynı tutku... Kalem...
Barış Bekmez, Cevdet Erdemol, Öznur Köseliören, İncilay Şahin, Korhan Külçe, Fatoş Gümüş, Fatma Yıldız, Gülnaz Okuyan, İhsan Fatih Polat, Gülcan Yenici, Nilgün Babacan, Nurdan Günay, Özgül Kazan, Gülcihan Sinem Öztürk, Gizem Gökmen, Muhammet Emin Solmaz, Aylin Altın, Sennur Mutlugil, Dr. Eylem Şevik, Soner Atabek, Murat Engin Deniz, Menzile Tosun, Meryem Bayrak Bulut, Ali Yurtseven, Ebru Şen Dalkılıç, Sami Başar, İbrahim Şaşma, Mihrap Altıntaş, Yunus Koç, Gözde Görmez

İÇİNDEKİLER

Yönetim Kurulumuz ...3

Hakkında ... 4

Kalem Dostları ...6– 73

Dergi Antolojileri ...74–75

İlham Kaynağımız ...76

Yönetim Kurulumuz

Yayıncı & Kurucu Başkan
Yazar Şair Aylin Altın

Yazı İşleri Müdürü & Editör
Yazar Şair Murat Engin Deniz

Yazı İşleri Müdürü & Editör
Yazar Şair Ayşe Bedevi

Hacha.az Azerbaycan
Yazı İşleri Müdürü & Editör
Yazar Nuray Rəşid

Altın Plak Kitap Tanıtım & Röportaj Günlükleri
Yazar Şair Mihrap Altıntaş

Hakkında

Varyasyon Kalemler

25 Mart 2025 yılında kurulmuş olup;

Adını Varyasyon Gen Haritası kavramından alan; farklılıkların değer olduğuna inanan, edebiyatı iyiliğe dönüştürmeyi amaçlayan bağımsız bir edebiyat platformudur.

Misyonumuz; genetik farklılıkları bulunan özel çocuklar için SMA ve DMD hastası çocuklarımız başta olmak üzere farkındalık oluşturmak, onların yaşamlarına umut olabilecek sosyal sorumluluk projelerine destek vermek ve farklı kalemleri aynı çatı altında buluşturmaktır. Yazarların kitap tanıtımlarına, şiirlerine, öykülerine ve edebî çalışmalarına yer vererek üretimin paylaşılması ve daha geniş kitlelere ulaşmasını hedefliyoruz.

Vizyonumuz ise edebiyatın birleştirici gücüyle, farklılıkların zenginlik olduğu bilincini yaygınlaştıran, yazarları destekleyen ve toplumsal duyarlılığı artıran örnek bir yayın platformu olmaktır.

www.varyasyonkalemler.com
@dergi_varyasyonkalemler

Değerlerimiz

Varyasyon Kalemler; kapsayıcılık, empati, üretkenlik ve dayanışma ilkeleri üzerine kuruludur. Her bireyin sesinin değerli olduğuna inanır, edebiyatı bir ifade alanı olmanın ötesinde bir iyileşme ve farkındalık aracı olarak görür.

Faaliyetlerimiz

Platformumuz; edebî içerik paylaşımları, yazar röportajları, şiir ve öykü yayınları, kitap tanıtımları ve sosyal sorumluluk projeleriyle aktif olarak üretim yapar. Ayrıca özel çocuklara yönelik farkındalık kampanyaları ve destek projeleri geliştirerek toplumsal etki alanını genişletmeyi amaçlar.

Katılım ve Destek

Varyasyon Kalemler, tüm yazar ve okurlara açıktır. Üretmek isteyen herkes platforma katkı sunabilir, eserlerini paylaşabilir ve bu dayanışma ağının bir parçası olabilir. Amacımız, her kalemin kendine yer bulduğu, her sesin duyulduğu bir edebiyat topluluğu oluşturmaktır.

B
KALEM DOSTLARI

BARIŞ BEKMEZ KİMDİR?

Geniş Perspektifle Biyografi ve Çalışma Alanları

Bir insanı yalnızca unvanlarıyla değil; ürettiği işler, anlattığı hikâyeler ve kurduğu iletişimle tanımaya yönelik bir portre.

Giriş

Barış Bekmez'i yalnızca bir radyo programcısı veya yazar olarak tanımlamak, farklı alanlardaki çalışmalarını eksik anlatır. Radyo yayıncılığını mizah, edebiyat, seslendirme ve müzikle bir araya getiren bir medya üreticisi olarak ele almak daha açıklayıcıdır. Bu dosyada biyografik bilgiler, daha önce yayımlanmış röportajlarda yer alan beyanlar ve paylaşılan yazı/proje örnekleri temel alınmıştır. Kişisel beyanlarla bağımsız olarak doğrulanabilen bilgiler birbirinden ayrılmalıdır.

1. Kimliği ve eğitim hayatı

2024 yılında yayımlanan bir röportajında Bekmez, Adana'da doğduğunu, ailesinin Tarsus'un Günyurdu köyüne kayıtlı olduğunu ve Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünden mezun olduğunu belirtmiştir. 2025 tarihli başka bir röportajında Marmara Üniversitesi eğitiminin yanı sıra Gaziantep Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu Radyo ve Televizyon Teknolojileri ile Anadolu Üniversitesi Sosyal Hizmetler eğitimlerinden de söz etmiştir. Bu eğitim geçmişi, iletişim ve yayıncılığın teknik yönlerine ilgisini ortaya koymaktadır. Eğitim kurumları ve mezuniyet bilgileri, ilgili röportajlardaki özgeçmiş beyanlarına dayanmaktadır.

2. Radyoculuk serüveni

Bekmez'in kendi anlatımına göre radyo yayıncılığıyla tanışması çocukluk yıllarına, yaklaşık dokuz yaşlarına uzanır. Ablasının radyoda çalışması vesilesiyle stüdyoyu görmesi, bu alana yönelmesinde etkili olmuştur. Annesinin radyo dinlemeyi sevmesi ve müzikle kurduğu ilişki de bu hikâyenin ailevi arka planında yer alır.

İlk dönemlerinde türkü ve özgün müzik yayınları yapan Bekmez, ilerleyen yıllarda doğaçlama şiir okumaya, yazarların eserlerini seslendirmeye ve mizah programlarına yönelmiştir. 2025 röportajında radyoculuğu yalnızca meslek değil, yaşam biçimi olarak gördüğünü ifade etmiştir.
Radyoculuğunun ayırt edici yönü; müzik yayını, doğaçlama sohbet, mizah, şiir ve konuklarla söyleşileri aynı yayın anlayışında buluşturma çabasıdır.

3. Radyo Gezegen ve medya girişimciliği
Radyo Gezegen, Bekmez'in kendi yayıncılık anlayışını hayata geçirdiği temel projelerinden biridir. Resmî sitede yer alan 2025 tarihli röportajda radyonun 10 Aralık 2020'de kurulduğu, resmî yayın hayatına 18 Aralık 2020'de başladığı aktarılmaktadır. Aynı röportajda o tarihe kadar 150'den fazla konuğun ağırlandığı belirtilmiştir.
Bu çalışmalar, Bekmez'in yalnızca mikrofon başında çalışan bir sunucu olmadığını; program geliştirme, yayın organizasyonu ve konuk ağırlama süreçlerinde de sorumluluk üstlendiğini göstermektedir.

4. Barış Bekmez Show
Barış Bekmez Show, mizah, sohbet, doğaçlama ve konuklarla iletişimi bir araya getiren programıdır. Bekmez, daha önce farklı adlarla programlar yaptığını, zamanla Barış Bekmez Show ismini benimsediğini anlatmıştır. Doğaçlamaya dayalı Bin Muhabbet Bi Komedi adlı sahne gösterisinden de söz etmektedir.
Programın hedefi yalnızca müzik yayını yapmak değil, dinleyicinin katılabildiği ve konuğun kendini rahatça ifade edebildiği bir sohbet ortamı oluşturmaktır.

5. Komedyen kimliği ve mizah anlayışı
Bekmez'in komedyenliği, doğaçlama anlatıma ve gündelik olayları mizaha dönüştürme yaklaşımına dayanır. Bin Muhabbet Bi Komedi gösterisini, yaşadığı kimi üzücü kimi absürt olayları mizahla harmanladığı bir çalışma olarak tanımlar. Karadeniz ve Gaziantep ağızlarıyla yaptığı taklitler de mizah anlayışının parçaları arasındadır.

Mizah, yazılarında da yalnızca güldürme aracı değildir. Neden Mizah? başlıklı metninde mizahı, zor zamanlarda insanların ihtiyaç duyduğu bir ifade biçimi ve toplumsal bir gereksinim olarak ele alır.

6. Yazarlık ve edebiyat

Adını Bile Bilmediğim Kitap, kişisel anıları, denemeleri ve iç konuşmaları bir araya getiren bir kitap projesidir. Paylaşılan taslakta yazarlık anlayışı üç eksende belirginleşir:

• Kişisel anlatı: Yaşam deneyimlerinden, ilişkilerden ve geçmişten hareketle insanı anlamaya çalışma.
• Mizah: Gündelik hayatın absürtlüğünü ve insan davranışlarını mizahi bakışla ele alma.
• Duygusal ve düşünsel metinler: Yalnızlık, aşk, öfke, hayal kırıklığı, umut ve tamamlanmamışlık temaları.

İçimdeki Canavar, Yarım Kalmışlıklar, Kalabalıklar İçinde Yalnızlık, İmkânsız ve Söz Vermek gibi bölümler bu temaların farklı biçimlerde işlendiği örneklerdir. Metinlerde okurla konuşuyormuş gibi ilerleyen bir anlatım bulunur; bu özellik, radyo programcılığındaki sohbet üslubuyla da örtüşür.

Kitap taslağının yayıma hazır, tamamlanmış bir eser olarak değerlendirilmesi için editoryal düzenleme ve yapısal bütünlük çalışmaları gerekmektedir.

7. Söz yazarlığı ve müzik çalışmaları

Bekmez'in üretim alanlarından biri de müziktir. Kendi şarkı sözlerini yazmakta ve yapay zekâ destekli müzik üretim araçlarıyla farklı müzikal tarzlar üzerinde çalışmaktadır. Yaşayan Bir Ceset ve Baharın Yankısı gibi projeler, müzikle edebiyatı birleştiren çalışmalarına örnek olarak öne çıkar. Baharın Yankısı adlı eserin 2012'de yazıldığını belirtmiştir. Çalışmalarında arabesk, Anadolu rock, pop ve şiirsel anlatım gibi farklı türlere ilgi duyar. Sözlerde aşk, ayrılık, özlem, yalnızlık ve insanın iç dünyası sıkça karşılaşılan temalardır. Suno gibi yapay zekâ destekli araçlardan yararlanması, yeni üretim yöntemlerine açık olduğunu gösterir.

8. Seslendirme ve teknik medya becerileri

Bekmez, kendi röportajlarında seslendirme, dublaj, kurgu ve montaj alanlarında da çalıştığını ifade etmiştir. Bu deneyim, radyo yayıncılığının teknik tarafına da ilgi duyduğunu ve farklı görevler üstlendiğini göstermektedir.

Bununla birlikte, seslendirme ve dublaj çalışmalarının kapsamı ile yayımlanmış profesyonel projelerinin sayısı konusunda erişilebilir kaynaklarda ayrıntılı bir döküm bulunmamaktadır.

9. Gezegen Medya ve gençlere yönelik hedefleri

Bekmez'in medya çalışmalarında öne çıkan bir başka unsur, yeni yayıncıların yetişmesine yönelik yaklaşımıdır. 2024 tarihli röportajında, Gezegen Medya Basın PR çatısı altında gençlerin medya alanında eğitilmesine ve doğru yönlendirilmesine katkı sunmak istediğini belirtmiştir.

Bu hedef, yayıncılık deneyimini başka insanlara aktarma arzusunu ortaya koymaktadır. Ancak faaliyetlerin kapsamı, düzenli eğitim programları ve katılımcı sayıları gibi konular ayrıca doğrulanmaya ihtiyaç duyar.

10. Kişiliği ve düşünce dünyası

Kamuya açık röportajları ve paylaşılan çalışmaları üzerinden üç belirgin yön öne çıkmaktadır:

• Radyoculuğa bağlılık: Yayıncılığı uzun vadeli bir meslek ve yaşam biçimi olarak görmesi.
• Mizah ve duygusallığın bir aradalığı: Yayınlarında güldürmeye yönelirken yazılarında yalnızlık, kayıp ve içsel çatışmalara yer vermesi.
• Üretme ve kendini geliştirme isteği: Radyo, edebiyat, müzik ve ses teknolojileri gibi farklı alanlarda projeler yürütmesi.

Bunlar, kamuya açık beyanlar ve üretim örnekleri üzerinden yapılabilecek değerlendirmelerdir. Özel hayatına veya kişiliğine ilişkin kesin psikolojik çıkarımlar yapmak için yeterli veri bulunmamaktadır.

11. Kariyerindeki önemli tarihler

• Çocukluk yılları: Kendi anlatımına göre yaklaşık dokuz yaşlarında radyo dünyasıyla tanışması.
• Üniversite yılları: İletişim ve radyo-televizyon alanındaki eğitimleriyle mesleki altyapısını oluşturması.
• 18 Aralık 2020: Radyo Gezegen'in resmî yayın hayatına başlaması.
• 2023–2025: Barış Bekmez Show'un sanatçı, yazar ve şair konuklarıyla sürdürülmesi.
• 2024–2025: Mesleki geçmişi ve hedefleri hakkında yayımlanan röportajlarla kamuya açık özgeçmişinin genişlemesi.
• 2026: Yazarlık, müzik üretimi, radyo programcılığı ve farklı medya projelerini sürdürme çalışmaları.

Sonuç: Barış Bekmez nasıl tanımlanabilir?
Barış Bekmez, Adana'da doğmuş, çocuk yaşlarda tanıştığı radyo yayıncılığını mesleki hayatının merkezine yerleştirmiş bir medya çalışanıdır. Radyo Gezegen'in kurucusu olarak yayıncılık faaliyetlerini sürdürürken Barış Bekmez Show ile mizah ve sohbeti, yazarlık çalışmalarıyla kişisel anlatıyı, müzik projeleriyle de sözlü ifadeyi bir araya getirmektedir.
Onun üretimlerini bir arada değerlendirdiğimizde en belirgin ortak nokta, insanlarla iletişim kurmak ve kendini farklı anlatım biçimleriyle ifade etmektir.

Kamuya açık kaynaklarda ödülleri, kitaplarının yayımlanma durumu, sahne gösterilerinin kapsamı ve müzik çalışmalarının ticari sonuçları hakkında kapsamlı ve bağımsız veriler bulunmamaktadır. Bu nedenle değerlendirme, ortaya koyduğu projeler ve kendi beyanları üzerinden yapılmalıdır.

Kaynakça ve doğrulama notu
• Habere Güven, 2024: “Medyacı Barış Bekmez ile … röportajı” — https://www.habereguven.com/roportaj/medyaci-baris-bekmez-ile-odullu-yazar-ve-sair-betul-firat-roportaji
• Radyo Gezegen, 2025: “Yılların yayıncısı Radyo Gezegen'in sahibi Barış Bekmez'in … röportajı” — https://radyogezegen.com.tr/yillarin-yayincisi-radyo-gezegenin-sahibi-baris-bekmezin-canturkhhaberde-yayinlanan-roportaji/
• Radyo Gezegen resmî sitesi — https://radyogezegen.com.tr/
Not: Biyografik ayrıntıların bir bölümü röportajlarda yer alan kişinin kendi beyanlarına dayanır. Bu PDF, kapsamlı bir portre sunar; resmî özgeçmiş veya bağımsız biyografik doğrulama belgesi değildir.

CEVDET ERDEMOL

RESSAM

Adam önüne eğilmiş sürekli olarak bir şeyler karalıyordu. Merakımı gideremedim, yanına yaklaşıp dibine kadar sokuldum. Ne çizdiğini anlayamamıştım. “Güzel şeyler, neyin resmi bunlar?” dedim. “Bilmiyorum neyin resmi?” dedi. “Sanki Picasso’yu andırıyor, bravo!” dediysem de adam aldırış etmeksizin çizmeye devam etti. “Bunlar harika” diye yineledim, “Bir de renkli yapsanız.” “Renkli” diye tekrar etti kendi kendine.

“Karakalemde çok yeteneklisiniz, yağlıboya yapsanız çok satardı.” Başını yukarı kaldırdı, opak gözleriyle sesimden yüzümü yakalamaya çalışıyordu sanki. Yineledi: “Renkli…”

Düşündüm: Bu adamın gözleri görseydi eğer kim bilir ne şaheserler yapardı.

Adam başını yine önündeki kâğıda çevirerek mırıldandı: “O zaman içinden ve içimden geçenleri duyamazdım. Belki de berbat şeyler olurdu…

Cevdet Erdemol

ÖZNUR KÖSELİÖREN

Gerçekler Acıdır Doğru!

Sizin hiç iyi niyetiniz yoruldu mu?
Benim yoruldu.
Kendi merhametimle benim bile baş edemediğim zamanlar yaşadım.
Ama yoruldum artık.
İnsanların her şeyi bile isteye,
Gözünün içine baka baka yaptığını kabullendim.
Kötülük bilinçli bir tercih bence
Kimse yanlışlıkla kötü olmuyor.
Belki de hep kötülerdi de biz görmek istemedik.
Kimseye zararım dokunmasın,
Kimse benim yüzümden üzülmesin dedikçe
İnsanların tepeme çıktığına şahit oldum.
İnsanların yüzsüzlükleri tahmin değil,
Tahammül edemeyeceğim seviyeye ulaştı.
Baktım insanları değiştiremedim,
Ben değişmeye karar verdim.
Biraz da ben kötü olayım ne çıkar?
Kendimizi yolunuza halı gibi serdikte ne oldu?
Menfaati biten sırtını döndü.
Sıra bize gelince herkesin bir bahanesi var.
Sizi affetmek için kendimize uydurduğumuz bahaneler de tükendi.
Gerçekler acıdır doğru!
Ama iyi niyetinimizin kullanım tarihi de bitti.
Herkes seçtiği yolda mutlu olsun,
Herkese kalbi kadar iyilik dolu bir hayat diliyorum
Ve bazı insanları ömrümün sonuna kadar görmek istemiyorum .

İNCİLAY ŞAHİN
KAPAN

Cenazenin öğleden sonra üçte defnedilmesiyle birlikte sanki günlerdir süren ölüm tamamlanmıştı. Sırada taziyelerin altından alnının akıyla çıkmak vardı. Bu da hallolduktan sonra köye gitmeye karar verdi.

Köye gitmek, kendine başsağlığı dileyebilmek için en iyi yol gibi gelmişti.

Uzun süren yolculuk, sisli bir yamaca sırtını vermiş ayakta durmaya çalışan tek katlı iki göz bir evin küçük bir odasında son bulduğunda yatağın üstündeki tozlu örtüyü kaldırıp yüklükten bir yorgan ve bir yastık aldı. Tüm o yorgunluğa rağmen uykuya geçmesi zor olmuştu.

Sabahın erken saatinde tavan arasından gelen tıkırtılar uykusunu bir sigara dumanı gibi dağıttı. Çayı koyduktan sonra mutfak tezgahının altında duran fare kapanını alıp tavan arasına çıktı.
Bir süre etrafına bakındı. Kapanı koymak için uygun bir yer aramanın anlamsızlığıyla bir süre olduğu yerde dikildi. Gözleri bir kenarda yığılı duran eski kitaplara takıldı. Kapanı elinden bırakıp kitaplara doğru yürüdü. Rastgele seçtiği bir kitabın tozunu eliyle sildi. Parmakları sert kapakta ürpererek gezindi. Sararmış sayfalarındaki minik ısırık izleri onu gülümsetmişti. Ayağa kalktı. Kapana baktı; onu en uygun yere bıraktığına karar verip aşağı indi.

Kahvaltı için aldığı birkaç parça peynir zeytini masaya koyup eski tüplü televizyonun karşısına kuruldu. Kumandanın tuşlarına basmak faydasızdı. Kumandayı kenara bırakıp kitabı eline aldı. Sayfalarını bir bebeğin saçını okşar gibi çevirdi. Birkaç sayfa çevirmişti ki kitabın arasında unutulmuş bir fotoğraf onu durdurdu. Uzun bir duvak seçmediği için bir kez daha pişman oldu. Hemen yanında elini onun beline dolamış dikilen kocasına, dudaklarının yukarı kıvrılmış kenarlarına baktı. Hakan'ın gülümseyince neredeyse bir çizgi gibi kapanan kahverengi gözlerini düşündü. Sonsuza dek kapanmış olduğunu hatırlayınca göğüs kafesinin içi kağıt kesmiş gibi sızladı.

Kocasının yanında dikilen Meryem'e ve kucağındaki bebeğe baktı. Ne çok severdi o bebeği diye düşündü. Âdettendir, oğlu olsun diye onun kucağına oturtulduğunda ne çok ağlamıştı yavrucak.

Bir oğlu da olmamıştı zaten, Hakan çocuk istememişti.

Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. Kitabı kenara bıraktı. İleri doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayıp fotoğrafı yüzüne yaklaştırdı. “Meryem’in yan gözlerle baktığı kişi acaba ben miyim yoksa kocam mı?” dedi kendi kendine.

Fotoğrafı masaya koydu. Çayından bir yudum alıp ağzına attığı zeytini gevelemeye başladı. Kahvaltısını yaptıktan sonra dışarı çıktı.

Bahçedeki ağaçların kabukları artık iyice kavlamıştı. Biraz daha yaklaşınca kabukların altında un gibi incecik tozları fark etti. Ağaca biraz daha yaklaştı, kırt kırt seslerine kulak kabarttı. Ellerini aniden gövdeden çekti. Ağaçların tozlarını almak komik olur herhalde diye düşünüp kıkırdadı. Dut ağacının hâlâ yeşil olan yapraklarındaki minik delikleri görünce sırtında o tüylü canlının yürüdüğünü hissetti yine. Mide bulantısı gibi bir ürpertiyle ağaçtan uzaklaştı; bakışları aşağıdan yukarıya hızla tırmandı.

Pencereye çıkan komşusunun sesiyle o yöne döndü:

— Abla hoş geldin. Ne zaman geldin abla? Duymadık.

— Aa, Seher! Hoş buldum canım. Dün akşam geldim.

— Bir işin yoksa gel çay içelim.

Canan duraksadı, ağaçlara göz gezdirdi. Tekrar Seher’e baktı:

— Rahatsız etmeyeyim.

— Yok abla ne rahatsızlığı, İsmail evde yok zaten. Ben de çocuğu yeni uyuttum.

Canan gülümsedi:

— Peki madem.

Evinin kapısını çekip komşusunun kapısına vardı. Kapı açıktı. Içerden seslenen Seher’in sesi duyuldu:

— Gel abla, ben de çayın yanına bir şeyler çıkarıyorum

Canan içeri süzüldüğünde Seher de elinde iki tabakla mutfaktan çıkıyordu:

— Ne iyi ettin de geldin abla. Ne zamandır kapınız kapalı. Mustafa amca vefat ettiğinden beri buralar ıssız. Sazının sesini özledik valla.

Canan'ın gözlerindeki gülümsemede bir saza vuran bir çift nasırlı elin hayali canlandı:
Ben de.

Oturma odasındaki divanlardan birine yerleşti. Önüne gelen kekten yayılan vanilya kokusu Canan'ı bir anlığına çocukluğuna götürmüştü. Sanki annesi mutfakta kek çırpıyordu. Gözü odanın duvarlarında gezindikten sonra bir köşede asılı duran aynaya takıldı. Aynanın kenarlarına sokuşturulmuş fotoğraflara baktı bir süre. Seher çayını önüne koyarken Canan başıyla odanın ortasında duran sobayı işaret etti:

— Erken değil mi?

— Bebek olunca erkenden kurduk. Burada havalar eylül ayında başlıyor soğumaya biliyorsun.

— Haklısın. Bizde bebek olmayınca tabii düşünemiyoruz böyle şeyleri.

— Aman abla estağfirullah. Daha gençsin yaparsın bir çocuk elbet.

— Eşim vefat etti.

Seher'in eli ağzına gitti:

— Aa, bilmiyordum. Başın sağ olsun. Ne zaman kaybettin abiyi.

— birkaç gün oldu. Biraz kendi kendime kalayım diye geldim.

— İyi yapmışsın.

— Gelmişken de şu ağaçları ya budatırım ya kestiririm, bir şey yaptırırım.

— Valla abla ne iyi edersin. Hep böcek yuvası oldular.

— Tabii bakımsız kalınca. Böcekler kemirip duracağına keseyim gitsin.

Eve döndüğünde saat ikiye geliyordu.

Eşyaların üzerindeki tozlu örtüleri kaldırıp makineye attı. Evi süpürüp sildikten sonra kitabını alıp televizyonun karşısına uzanmıştı ki Seher kapıyı çaldı:

Abla akşam bize yemeğe gel; evde bir şey yapmakla uğraşma.

Bu davetle birlikte Canan yemek pişirmek için hiçbir şey almadığını fark etti:
Canım ya çok teşekkür ederim. Gelirim tabii.

O gittikten sonra tekrar divana uzanan Canan, Seher ve İsmail'in yuvasını düşündü.

Acaba bizim bebeğimiz olsaydı nasıl bir hayatımız olurdu diye sordu kendi kendine. Bunu daha önce hayâl bile etmemişti, belki de hayâl bile etmekten kaçınmıştı. Uzanıp masanın üzerindeki fotoğrafı aldı. Meryem'in kucağındaki bebeğe baktı, ardından kocasına baktı. Meryem'in kıyafetini inceledi. Yüzüne baktı, Meryem gülümsemiyordu. Meryem'in kocası Ercan gülümsüyordu, üstelik doğrudan kameraya bakıyordu ama Meryem gülümsemiyordu. Düğünü hatırlamaya çalıştı. Meryem bütün gece gülümsemeden öylece oturmuş muydu? Galiba. Zihninin kapalı kutularını yokladı. Keşke zihnimin de tozunu alabilsem diye geçirdi içinden. Gözlerini kapadı.

Uyku onu içine çekmeye başladığında tavan arasından gelen tıkırtılarla gözlerini tavana dikti. Doğrulup ayaklarını divandan aşağı sarkıttı. Tıkırtılar bir anda kesildi. Şimdi yakaladım seni diyerek ayağa kalktı.

Tavan arasına çıktığında kapanı boş buldu. Etrafına bakındı ama tozlu eşyalardan başka bir şey yoktu. Aşağı indi.

Seher'in kapısını tam zamanında çalmıştı:

— Oo, Seher ne güzel sofra kurmuşsun.

İsmail kucağında bebekle yere kurulmuş sofranın başında dikiliyordu:

— Hoş geldin abla, geç otur.

— sağ ol İsmail, hoş buldum.

İsmail bebeği annesine uzatıp sofraya oturdu. Canan yaklaşıp bebeğe baktı:

Maşallah pek tatlı. Adı ne?
— Murat.
— Adı da güzel. Allah analı babalı büyütsün.

Yemekten sonra bir bardak çaylarını içti. Bebek için hediye alın diyerek bir miktar parayı zorla Seher'in eline tutuşturdu:

— Eline sağlık Seher, çok teşekkür ederim davetiniz için. İyi geceler.

— İyi geceler abla.

Evin tekinsiz sessizliğine gömüldü. Kitabıyla birlikte yatağa girdiğinde saat on bire geliyordu. Uyku çabucak kucakladı onu.

Ertesi gün ağaçların budanması işi için bir köylüyle anlaştı. Ağaçların durumuna bakan adam bazılarının tamamen kesilmesi gerektiğini söylemişti. Erkenden işe koyuldular. Adam ağaçları budarken Canan dalların çatırdayarak gövdeden ayrılışını kollarını göğsünde kenetleyerek izledi. Ayrılan her dal sanki tamamlanmış bir hikâyeyi de beraberinde götürüyordu. Ağaçlar bu dallardan kurtuldukça Canan,teninin altında yeni bir dal sürgün veriyormuş gibi sızladı. Başlamaya hazır yeni hayatının ilk sancılarını böyle hissetmek ona bir canlılık da veriyordu.

Kesilmesi gereken ağaçlar da kesildikten sonra dut ağacının yapraklarını sordu. Adam ağacın ilaçlanması gerektiğini ama bunun için yapraklarının tamamen dökülmesi gerektiğini söyleyince Canan kasıma kadar bekleyemeyeceğini söyledi:

— Ben gittikten sonra ilaçlama işini de yapar mısın?

Adam tereddüt etmedi:

— Tabii abla ne demek. Sen ilacı al, ben hallederim sana da haber veririm.
Adam bahçeye şöyle bir göz gezdirdikten sonra kafasını salladı:

— Ağaçları yeniledin abla. Artık daha sık gelirsin.

— Niyetim o kardeşim. Evi de elden geçireyim diyorum.

Adam sıvaları yer yer dökülmüş, sacdan çatısı paslanmış eve baktı:

— Evin işi uzun. Ama değer, yazın buralar çok güzel olur. Neyse abla başka bir emrin yoksa ben gideyim.

— sağ ol kardeşim. Kesilen odunlar işine yararsa al.

Eline zorla biraz para sıkıştırdıktan sonra adamı uğurlayıp bahçede biraz dolaştı. Bir süre dikilip dut ağacının delik delik olmuş yapraklarına baktı. Yarın gidip ilaç alayım, gitmeden halledeyim şu işi diye düşündü.

Tavan arasına çıkıp kitaplardan birkaçını ayırdı. Hâlâ boş olan kapana baktı. Elbet yakalayacağım seni dedi kendi kendine.

Aşağı indiğinde adamın yanında iki oğluyla geri geldiğini, bahçedeki dalları ağaç gövdelerini kesip küçülttüğünü gördü.

Eve girip kucağındaki kitapları yere döktü. Sayfalarını karıştırdı, sanki fotoğraf değil de yeni deliller arar gibiydi gözleri. Kapı çaldı. Seher kucağında bebeğiyle kapıda dikiliyordu:

— Abla ağaçları halletmişsin.

— Evet evet bir tek dut ağacını ilaçlatma işi kaldı. Onu da ben gittikten sonra halledecek sağ olsun.

— İyi olmuş abla, bir ihtiyacın olursa söyle biz de yaparız.

Bu sırada huzursuzlanan bebeğini emzirip uyutmak için ayrıldı.

Canan kitapların başına döndü, yeni bir delil bulamamıştı. Masanın üzerinde duran o fotoğrafı tekrar eline aldı. Meryem'in bebeğine daha dikkatli baktı, o zamanlar sekiz aylıktı. Onun kucağında ağlayan bebek bıraksan kocasının kucağında saatlerce durabilirdi. Kocası ne çok severdi o bebeği. Sanki...

Kedinin mutfaktan gelen tıkırtısıyla gözlerini kırptı.

Yatağa zihnindeki tıkırtılarla girdi. Bir cenin pozisyonunda duvarı izledi. Sabaha karşı uykuya daldı. Erkenden çalınan kapı onu uykunun ellerinden kurtarmıştı.

Ağaçları budayan adamla ilçeye indiler. Uygun tarım ilacını bulması zor olmadı. İlçede işlerini hızlıca halledip eve döndü. Hızlıca valizini hazırladı, öğleden sonra yola çıktı.

Yolculuk yaklaşık beş saat sürmüştü. Yol boyu kesilen ağaçları, düşen dalları ve dut ağacının yapraklarını düşündü ama o fotoğraf hep gözünün önündeydi. Eve girer girmez valizini bir kenara atıp düğün fotoğraflarının olduğu albümü çıkardı. Parmakları hızla Meryem'in olduğu fotoğrafları aradı. Onun olduğu çok az fotoğraf vardı ve gerçekten de o gece neredeyse hiç gülmemişti sadece bir fotoğrafta gülümsüyordu. Hakan'la dans ettiği fotoğrafta... Hakan da gülümsüyordu.

Sayfaları hızlıca çevirdi. Hakan'la ilk danslarını yaptıkları fotoğrafı buldu. İki fotoğrafı yan yana koydu. Neden bana öyle bakmadın Hakan, dedi.

Ercan'la Meryem'in ne zaman evlendiğini hatırlamaya çalıştı. Biz tanıştığımızda evliydiler ve Meryem hamileydi, diye düşündü. Sanki zihninde bir kapan tık diye kapanmıştı.

Telefonuna uzanıp ortak arkadaşlarından birinin ismini buldu, bir süre bu isme baktı. Yanına sokulan kedinin bacağına sürtünmesiyle irkilip telefonu kenara bıraktı. Eli kedinin başında gezinmeye başladı.

Zihni kediyi aldıkları güne gitti, kucağına alıp sarıldı. Kedinin dili telaşla yüzünde gezindi.

Ağlamak istedi, ağlamadı.

KORHAN KÜLÇE:
HERKES EYLÜLDE GELİYORMUŞ,
SEN EKİMDE GEL

Eylülün bir telaşı vardır;
henüz bitmemiş yazların,
yarım kalmış vedaların,
geri dönme ihtimali taşıyan yolların mevsimidir.

Ekim öyle mi?

Ekim başka.

Ekim, göğün rengini biraz daha derine çektiği,
ağaçların kendinden vazgeçmeyi
bir kayıp değil,
bir zarafet biçimi gibi öğrendiği zamandır.

Akşam, şehrin üzerine erken iner.
Yağmur, kaldırımlarda unutulmuş hatıraları
birer birer uyandırır.
Pencerelerde sarı ışıklar yanar;
insan, dışarıdaki soğuğa bakarken
içinde hâlâ ısınabilecek bir yer olduğunu fark eder.

Aşk da
tam böyle bir mevsimde başlamalıdır.

Her şeyin yeniden doğduğu bir baharda değil;
insanın, dünyadan biraz yorulduğu,
kendinden bile sessizce uzaklaştığı bir vakitte.

Öyle bir zamanda ki
bir çift göz, kalabalığın içinden geçip
insanın yıllardır kilitli tuttuğu bir odaya
anahtarsız girebilsin.

Bir ses,
unutulmuş bir şarkının en eski yerinden dokunsun
insana.

Bir el,
tutulmadan önce bile hatırlansın.

Bazı karşılaşmalar tanışmak değildir.

İnsan bazen birine ilk kez bakar
ve tuhaf bir biçimde
onu beklediğini anlar.

Sanki hayat,
yıllardır aynı cümleyi yazıp yazıp silmiş;
sonunda doğru kelimeyi
bir ekim akşamında bulmuştur.

Ben böyle bir zamana inanıyorum.

Ne yazın hoyrat sıcaklığına,
ne baharın aceleci umuduna.

Biraz yağmur,
biraz akşam,
biraz sararmış yaprak
ve insanın içinde hâlâ ölmemiş
o tarifsiz ihtimal...

Herkes Eylülde geliyormuş, öyle diyorlar.

Sen Ekimde gel.

Ve sen geldiğinde
ben sana “neredeydin?” demeyeceğim.

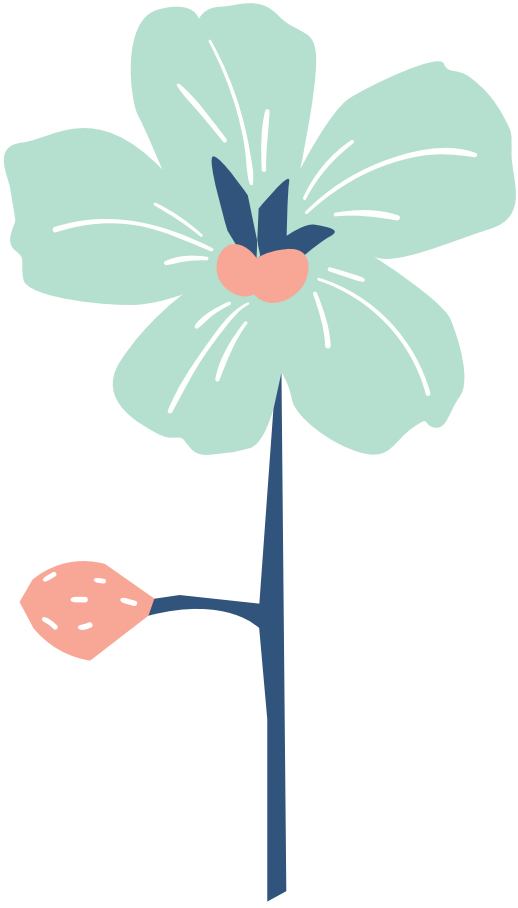
Sadece anlayacağım:
Meğer gecikmemişsin.
Ben, seni karşılayabilecek kadar öğrendiğimde gelmişsin.

FATOŞ GÜMÜŞ:
HÜSRAN

Ne sevincimde yanımdaydın
Ne de hüznümde
Ne de başımı yaslamak istediğimde
Ben sana koca hayat adadım
Ama hep karşılıksız çabaladım
Sen değmezmişsin hiçbir şeye
Ne gündüze ne de geceye
Arkamda dağ gibi durman yeterdi
Hem gündüze hem geceye
Yaşama sevincim tükendi
Hem gündüz hem gece
Nefes almak çok ağır geldi
Yüzümün güldüğü her zerre
Hayat buymuş dedim.
İçim yana yana her gece
Dünyam başıma yıkıldı sandım
Nefes aldığım her gece
Belki geçer dedim.
Ama geçmedi.
Sevgi tek taraflı,
Hiçbir şeye yetmedi
Adını hüsran koydum,
Günler geceler bitmedi

FATMA YILDIZ :
SABAHIN SAHİPLERİ

Bugün güneş erkenden kendini gösterdi. Hava güzel, gökyüzü aydınlık. Sabahın bu saatinde dışarıda olmak, günün geri kalanından farklı bir duygu veriyor insana. Sokaklar henüz kalabalıklaşmamış, kaldırımlar sessiz, şehir kendi hâlinde. Sanki hayat, herkes uyanmadan önce kısa bir süreliğine yalnızca sana ait.

Erken uyanmanın en sevdiğim yanı bu: Her şeyin henüz başlamamış olması. Telefonlar çalmamış, kapılar açılmamış, insanlar telaşlarına kapılmamış. Günün yapılacaklar listesi henüz zihnime yerleşmemiş. Hiçbir yere yetişmek zorunda kalmadan, bir şeyleri tamamlamaya çalışmadan, yalnızca o anın içinde bulunabiliyorum. Bazen insanın mutlu olması için hayatında büyük değişiklikler yapması gerekmiyor. Bütün mesele, çoğu zaman fark etmeden yanından geçip gittiği küçük güzelliklere zaman ayırabilmek Sabahın erken saatlerinde sokaklar başka canlılara kalıyor. Ağaçların dallarında kuşlar, kaldırımların kenarında dolaşan kediler, kendi yollarını bulan diğer canlılar… Şehir, insanın bitmeyen telaşından önce kendi doğal ritmine dönüyor. Bir anlığına düşünüyorum: Biz henüz ortalıkta yokken de hayat devam ediyor. Kuşlar ötüyor, ağaçlar güneşe dönüyor, sokaklar sessizce güne başlıyor. Doğa, bizim uyanmamızı ya da ona dikkat etmemizi beklemiyor. O, zaten orada; biz çoğu zaman farkına varmıyoruz.

Belki de sabahın bu saatlerini sevmemin nedeni, dünyanın üzerindeki insan ağırlığının henüz hissedilmemesi. Her şey daha sade, daha sakin. Çevremdeki sesler azaldıkça kendi düşüncelerimi daha iyi duyuyorum. Gün içinde önemsizleşen ayrıntılar yeniden anlam kazanıyor. Güneşin yüzüme değmesi, temiz havayı içime çekmek, bir kuşun sesini fark etmek… Bunların hiçbirinin bir amacı, bir karşılığı olmak zorunda değil. Yalnızca var olmaları bile yetiyor.İnsanın duygu durumu bazen böyle küçük anlarla değişebiliyor. İçinde bulunduğu koşullar aynı kalırken dünyaya bakışı değişiyor. Çözülmeyi bekleyen meseleler ortadan kalkmıyor elbette; sorumluluklar da bizi bekliyor. Fakat sabahın sessizliğinde onlarla aramıza biraz mesafe koyabiliyoruz. Her şeyi aynı anda düşünmek, her şeye yetişmek, her an bir şey yapmak zorunda olmadığımızı hatırlıyoruz. Hayatın yalnızca yapılması gerekenlerden ibaret olmadığını anlıyoruz.

Güne erken başlamak bana biraz da bunu öğretiyor: İnsan, bazen hiçbir şey yapmadan da kendini iyi hissedebilir. Bir yere gitmeden, biriyle konuşmadan, bir şey başarmadan da mutlu olabilir. Yeter ki içinde bulunduğu anı fark edebilsin.

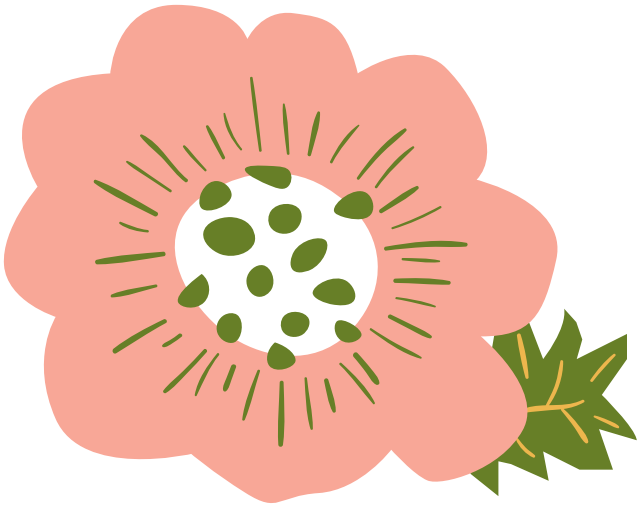
Güneş yükseliyor, sokaklar yavaş yavaş kalabalıklaşıyor. Birazdan şehir bildiğimiz hâline dönecek. Ama ben sabahın bu kısa aralığını içimde taşıyacağım. Çünkü bazı saatler yalnızca günün bir bölümü değildir; insana kendisini, hayatı ve dünyanın kendisinden ibaret olmadığını hatırlatan küçük karşılaşmalardır.

Belki de huzur dediğimiz şey, tam olarak budur: Her şeyin bize ait olmasını istemeden, dünyanın kendine ait güzelliklerine tanıklık edebilmek.

GÜLNAZ OKUYAN:
YOL İLE YOLCU

Yol ile Yolcu
Şu ahir ömründe kaç kez ihanetlere sahne oldun.
Kaç kez gördü ağlayışlarını karanlık köşeler.
Sığındığın dualara binlerce âmin karıştı.
Yollar aynıydı,
Yolcular farklı.
Yüzler farklıydı,
Hikayeler aynı.
Her serzeniş bir kabullenişte anlam buldu.
Ve her gidiş bu kadar sessiz oldu,
Ve bu gidiş hakikaten büyük oldu.
Gülnaz Okuyan

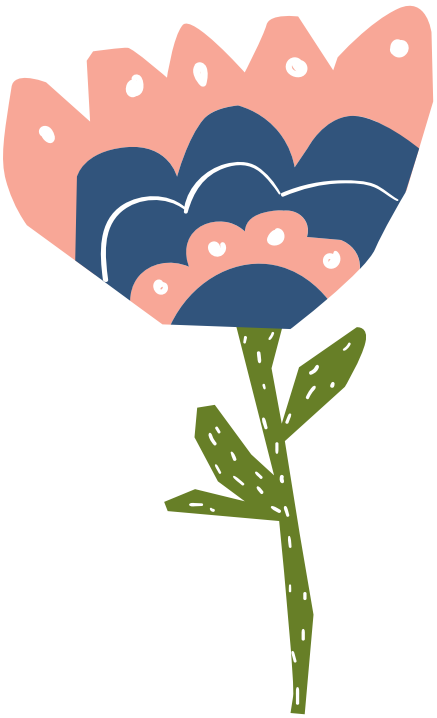
İHSAN FATİH POLAT/(OZÂN EBEDÎ)
HASTANENİN SERVİSİNDE

Yeşil önlüğüm yorgun, gözlerim zorda
Durmayan ayak sesleri koridorda
Mesele nöbeti bitirmek değil tek
Şu incecik çizgide
Bir canı daha ayakta tutabilmek

Sedye üstünde bir ihtiyar
Kapıda telaşlı bir akraba var
Bakarım nabza, hastam benim vediam
Hayat geri döner bir nefesle
İşte benim bütün dünyam

EBEDÎ der ki: Gecede yağan rahmettir
Kulun elinden gelen sadece gayrettir
Güneş sabaha karşı doğmayı hatırlar
Bize kalan kurtulan bir canın sevincidir
Gerisi hasta raporunda tutulan satırlar…
(26.08.2026)

İHSAN FATİH POLAT/(OZÂN EBEDÎ)
MARDİN- 05059216302
(ozanebedi@gmail.com)

GÜLCAN YENİCİ:
BURALAR SANAL DÜNYA

Buralar sanal dünya; doğruyu yanlış, yanlışı doğru yapar. Bir bakarsın feleğin şaşar.

Beğenilmek, güzel görünmek oldum olası insanoğlunun aklını çelmiştir hep... Onay almak, değerli olduğumuzun hissettirilmesi içgüdüsüyle yanıp tutuşuruz adeta...

— Bugün ne kadar güzelsin.

— Saçların ne kadar hoş görünüyor.

— Makyajın çok güzel olmuş.

— Ateş ediyorsun.

— Çok yakışıklısın.

— Kırmızı sana çok yakışıyor
Cümleleri ile kendimizden geçer, tekrar güven tazeleriz.

Peki ya edebiyat dünyasında beğenilmek...

Yazdıklarımızın yüzlerce, binlerce kişi tarafından beğenilip okunmasını, kitaplarımızın hep en çok satanlar listesinde kalmasını isteriz. "İyi okuyucu; iyi yazılanların içeriğini, kalitesini anlar" deriz, bunun arkasına sığınırız.

Ancak edebiyat, sanal dünya ile birlikte yazanların okunmasından çok görsel bir şova dönüştü bile çoktan... Kim daha güzel görünecek, kim daha güzel fotoğraf çekimi yapacak, kimler ödül alıp gösterecek; bunun derdindeyiz. Hepimiz sanal dünyaya içerik üretmek için yarışır olduk.

Güzel yazılar, güzel fotoğraflar bir yana; bir de bunların üzerinde oynamıyor muyuz? Ne sen sana, ne ben bana benziyoruz. Duyduğuma göre birkaç cümle ile yapay zekâya şiir, birkaç paragraf ile roman bile yazdıranlar varmış. Beğenmediğimiz yerleri düzeltiveriyoruz. Mesela geçenlerde beğenmediğim fotoğrafıma şapka eklemek istedim.

Başıma bir şapka konduruverdim. Aslında isteseydim içinden tavşan da Bir de tabii yayınevlerinin ve siyasetin de yıkayıp yağlayıp parlattığı yazarlar var ya.... Peki, bu yazarlar azıcık tanındıktan sonra bir de özgüven patlaması yaşamıyorlar mı? Küçük dünyaları ben yarattım diyorlar adeta. Sanıyorsunuz ki konusu, teması, içeriği, edebî dili güzel; kendi de güzel ama seni insan yerine bile koymayıp yukarıdan bakanı mı istersin, imza kuyruğunda saatlerce bekleteni mi? İmzalarken telefonla konuşup yüzüne bile bakmadan göndereni mi?

Gerçek sanatçı bunların hiçbiri olmamalı bence. Cümlelerle iyi oynayıp iyi yazmanın yanında mütevazı, alçak gönüllü, iyi bir insan olarak da kalmayı başarmış olması gerekiyor diyorum.

Sonra gazetede basılan yazılarımdan bir köşe yazısı ekliyorum sanal âleme; beğeni sayısı 10'u, 20'yi geçmiyor. Okumak çoğu insana zor geliyor. Okuyanı, yazanı basite alıp çekememek de moda. Efektli güzel bir fotoğraf koyuveriyorum; beğeni sayısı patlama yaşıyor. Şimdi ben nasıl diyeyim "İnsanlar okuyor"...

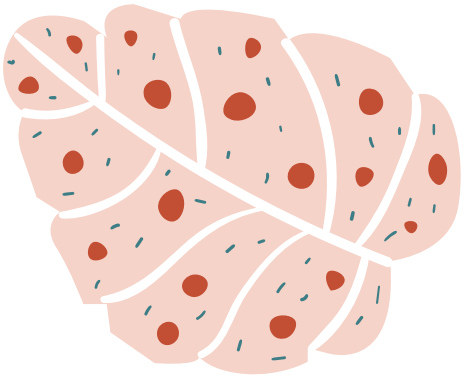
Bir de tabii beğeneni inceleme tarafımız var. Paylaşımımı kimler görmüş, kimler beğenmiş, kimler beğenmemiş; oturup inceliyoruz ki kıstasa kıstas yapalım. Bir de bunun için boşa zaman harcıyoruz ya...

Ah yapay zekâ!

Sanal dünya...

Zamanımı çalan YALAN DÜNYA!

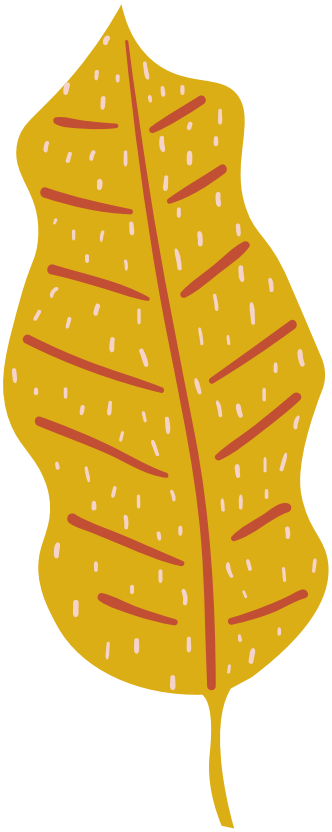
İster elbiseni mavi yap, ister beyaz. İçinde gerçek bir "SEN" yoksan neye yarar bütün bunlar beya!
çıkartırdım ya, neyse...

NİLGÜN BABACAN:YAŞAMIN YENİ YÜZÜ

İnsan hayatı, tek başına yürünebilecek kadar basit ve yüzeysel bir yolculuk değildir.
Bizi biz yapan, hayatımıza mana katan en temel unsur; duygularımızı, anılarımızı ve deneyimlerimizi başkalarıyla paylaşarak daha degerli kılmaktır. Birlikte gülmek sevinçlerimizi büyütür, birlikte ağlamak acılarımızı hafifletir.
Toplumları ayakta tutan şey, bireylerin birbirinin varlığına duyduğu ihtiyaç ve oluşturdukları güçlü dayanışma bağlarıdır.
Ancak günümüz dünyasında, modern hayatın getirdiği koşturmaca ve bireyselleşme arzusu ne yazık ki aramızdaki bağları günden güne zayıflatıyor. Eskiden komşuluklar, dostluklar ve aile bağları hayatın tam merkezinde yer alırken; Bugün yerini mesafeli ilişkilere, samimiyetten uzak ilişkilere ve ekranlar arkasından iletilen soğuk mesajlara bırakmış durumda. Kalabalıklar içinde yalnızlaşan, en özel anlarını bile paylaşacak gerçek dostlar bulmakta zorlanan bir topluma dönüşüyoruz maalesef.
Bu kopuşu en net şekilde açıklayan yerler ise hayatımızın dönüm noktaları olan özel günlerimiz ve bayramlarımız vb. dir.
Eskiden mahallece, büyük bir coşkuyla ve günlerce süren hazırlıklarla kutlanan bayramlar ve düğünler gibi güzel durumlar artık yerini tenha salonlara ve eksik kalmış masalara bırakıyor. Düğünlere katılan insan sayısı gittikçe azalıyor.
Oysa insanı insan yapan acıyı ve sevinci paylaşmaktır.
Mutlu günde ve hüzünlü günde dostlarımız yanımızda olmayacaksa, bir arada duramayacaksak insanlığın ne anlamı kalıyor?

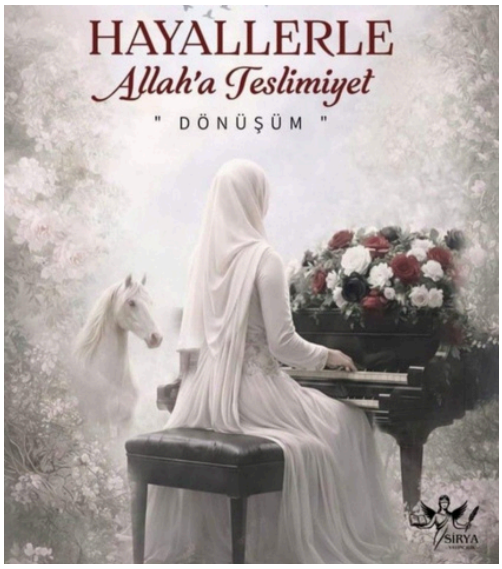

NURDAN GÜNAY

YAŞAM KAFTANI

Zeytin gözlerin dalar geçmişe,
Gamzeli gülüşün, işler yüreğine,
Bugün yüzü gülüyor diye,
İçten içe imrenip kıskanırsın niye?
Bugün gördün karşında duranı,
Geçmişini öğrenmeden,
Geleceğini bilmeden,
Hüküm keser beynin,
Yerinde olmak istersin,
Şimdiki halini görmüş beğenmişsin…
Mutluluğuna imrendiğinin,
Acılarını bilir misin?
Yaşam kaftanını devretseler,
Alır giyer misin?
Dışı kaftan, taşlı simli, yakar ortalığı,
Heybet ihtişam verilmişse, taşıyana kıyak mı?
Üzerine giydiğinin içi seni yakarsa,
Çıkarıp atmak ister misin? Pişmanlık yaşarsan…
Aldanışlar içinde olma,
Boş yapıp kimsenin yerine göz koyma,
Gördüğün her mutluluğun altında,
Yaşanmış hikayelerin acıları saklanıyor…
Nurdan Günay

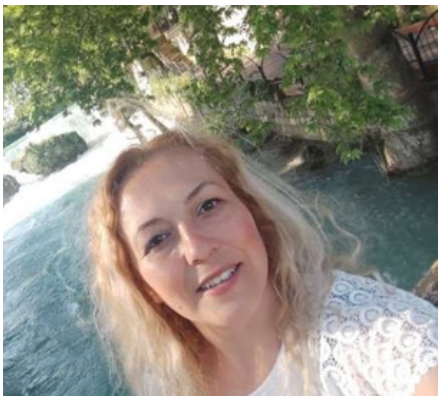

ÖZGÜL KAZAN

RAZI OLMAK:

Biliyor musun ben artık her şeye yaşanan her şeye razı oldum.
Kabullendim yani bir şeyleri değiştirmeye çalışmıyorum.
Tabii ki çaba sarf ediyorum. Elimden gelen her şeyi fazlasıyla yapmaya çalışıyorum.
Ama istediğim şeyler.
Olmayınca olmuyor. Diyerek rıza gösteriyorum.
Çünkü elimden gelen her şeyi fazlasını yapmama rağmen olmuyorsa,
Demek ki olmaması gerekiyor.
Belki gitmesi gereken gitti.
Belki olması gereken oldu.
Demek ki Allah böyle olmasını istemiş .
Artık olaylara böyle bakıyorum . baktım bir şeyler değişmiyor. Ben de bakış açımı değiştirdim.
Olması gerekenleri zaten Allah yazmış ben elimden geleni yapıyorum.
Olmayan şeylerin de üzerinde durmuyorum.
Meğerse ne çok Ödün vermişim ömrümden.
Yoruldum demeyi bile kendime çok görmüşüm.
Herkese merdiven olurken, ne çok kendimi ertelemişim. Ama olsun hiçbir şey için geç değil.

Zararın neresinden dönersen kardır.
Demiş ya hani büyükler
Olsun demek ki ben de bu hayatın bu noktasında anlayacakmışım.
Sonunda bütün her şeye rıza gösterdim kabullendim yani her şeyi.
Velhasılı yaşananlara rıza gösteriyorum artık. Yeni öğrendiğim iki şey var, günübirlik yaşıyorum elimde bir silgi bir kalem.
Silgiyle gün içerisinde yaşadıklarımı akşam olunca siliyorum.
Sabah olunca tekrar yazıyorum. Tabi yeni şeyler yazıyorum sildiklerimi değil.
Akşam siliyor gündüz yaşıyorum akşam olunca bir daha siliyorum yani her gün kocaman bir sıfırdan dan başlıyorum. Böylelikle kalbimi, ve kafamı meşgul etmiyorum.
Hayırla kalın.
Özgül kazan:

GÜLCİHAN SİNEM ÖZTÜRK
ZAMANE

İnsanın belki de farkında olmadan yaptığı bir şeydir uyum sağlamak, iklime, mevsime, şehre, kalabalığa, yalnızlığa ve daha pek çok şeye farkında olmadan uyum sağlar insan. Değişmem dediği konularda bir anlık kırılmayla değişir, acemisiyim dediği şeylerin profesyoneli kesiliverir.

Dijital dünyaya da çok zor uyum sağlamadık aslında; hayatımıza sohbet odalarıyla giren internet, sosyal medya uygulamalarıyla vazgeçilmez saydığımız bir dönüşüme uğrattı hepimizi. En başta çokta istekli değildik dijital araç ve uygulamalarla uğraşmaya sonrasında bir anda müptelası kesildik. İnsanın sosyal bir varlık olmasından kaynaklı topluluklarda, gruplarda kalabalık yalnızları oynamaya başladık. En süslü vitrinlerimiz profil ızgaraları, en büyük hikayemiz başkalarıyla paylaştıklarımız sayıldı. Gerçeğimizi ve kendimizi bile öylesine unuttuk ki, makyajdan öte katmanladığımız filtre attığımız profil fotoğraflarımızla teselli bulduk. Öyle daha doğal görünüyorduk belki de.

Müziğin ritminde, kahvenin sunumunda, çayın filtrelenmesinde aradık gerçeklerimizi. Dostlarla bir araya gelip sohbet etmek yerine kısa videolar gönderdik, küçük gönderilerle gönlünü aldık… Sonra da sanal hayata inandırılmaya başladık, başkalarının beğendiğini yaşamaya, beğenmediğini yok saymaya başladık ve kendimizden biraz da böyle uzaklaştık. En son kendimizi ve gerçeklerimizi uzaktan izleyebilecek kadar ayrıldık tüm sosyal insan yanlarımızdan, isimler telefon numaralarına, duygular eski anılara, fotoğraflar filtreli katmanlara dönüştü.

Biraz da mizansen, kurgu diyerek gerçeklerimizi yapay zekâyla hikâyeleştirdik, bakışlarımızı animasyonlara çevirdik ve asıl hikâyenin burada olduğunu fark ettik. Çocukluğumuza olan özlemimiz bir anda animasyonlarla karşımıza dikilip heybetlenmişti, en beğenilen hikâye bizdik, hayalimizdekiyle daha muhteşemdik. İçimizde taşıdığımız küçük çocuk yanlarımız, bertaraf edilmez taraflarımız ve hikâyenin simülasyonundan ibaret zaman geçirilmiş fakat yaşanmamış hayatları ile sahnelerdeydik. Saygıyı, nezaketi sosyal ağlarımızdan öğrendik, hayatımıza ışıltı katmayı sosyal medya zanaatlarımızdan ve markalaştırmayı reklam yanlarımızdan. Hunharca eleştiri yağmuruna tutulduk bazen ünlü olmaya çalışıyor, artist olma çabası bunlar ve daha da fazlasını işitti kulaklarımız… Yapay zekâyla yapılmış müzikler dinliyoruz artık, yapay sahnelenmiş filmler izliyoruz, dokunmadan uzaklaşıyoruz bir yüreğe yolun başındayız ama muhtacız sanalda bile insaniyete… Akıp geçen zamana uyum sağladık, sosyal ağlara uyum sağladık ama hayat gerçek gerçek gelince üstümüze bocalıyoruz her seferinde… Bir olaya denk geliyoruz satır arasında; gerçekten güzel, belki de bir mucize… Ama inanmıyoruz işte geçmiş özlemlerimizle tekrar yüzleşebileceğimize… “Bu da böyle bir anımdı” diyerek anılara katıyoruz en hatırı sayılır zamanları…

Dışarıda koca bir hayat akıp geçiyor, biz kayan yazılara yetişme telaşındayız… Üretmekten ziyade tüketiyoruz. Üç-beş saniyelik kanca videolarla hayata bağlıyız.

Yıl iki bin bilmem kaç, sosyal medyadan bildiriyorum, burası çok kalabalık… Kimse kimseyle konuşmuyor, emoji ve piktogramlar hayat belirtisi, ifade ve duygu olmuş… Biz yine sosyal hayatımızda medeniyet yollarında…

En son ne zaman sarıldık sevdiklerimize, ne zaman bağlandık sevgiyle, ne zaman güvendik sevgiliye… Köhne bir odada kapı aralığından ekrana uzanırken bakışlarımız, kaç sevda geçti yaşanmadan…

Zamanını, parasını gerektiği gibi yönetmeyi öğrenebilen insan gerektiğinde, gereğince kullanmaktan aciz, tüm ekosistemi kullanırken ya internet etiğinden uzak, ya da vakit bu vakit hadi bir fırsat! Herkes kendi hayatını yaşamayı bırakmış; Kim o, ne yapmışlara karışmış… Hep birlikte insanlıkla dijital arasında bir yerdeyiz…

Ne tamamen çıkarabiliyoruz hayatımızdan, ne de başköşede konumlandırabiliyoruz, zaman kazanmak için, biraz da mecburiyetten uyum sağladık belki sanal coğrafyalarda dijital kurgular üretiyoruz. Kapıldık bir girdaba vazgeçemiyoruz. Doğru maksatla ve doğru biçimde kullanmadığımız, etiğine, ilkelerine ve kurallarına uymadığımız, üretim ya da fayda odaklı değil de her zaman tüketerek kullandığımız tüm içerikler bir gün sadece zaman kaybı olacak ve gözü yorduğuyla kalacak. Hayatımızın merkezine koymak yerine öncelikle birer araç olduklarını fark etmek zorundayız. Bu kapsamda önceliklerimizi temel becerilerimiz, ahlak ve değerlerimiz konusunda şekillendirmemiz elzemdir. Fikirlerimizi, deneyimlerimizi sevdiklerimizle paylaşmamız, önceliklerimizi birlikte belirlememiz ve gereğince uyum sağlayarak temel beceri ve kavramları ile birlikte uyumlanmak, öğrenmek ve

geliştirmek gerekir. Üst düzey ve çok yönlü düşünme becerileri ile, hiçbir şeyin birbirinden bağımsız olmadığı, canlılar ve tüm insanlık yararına, iyi niyetle kullanılabilecek çalışmaların seçilebilir olduğunu gözden kaçırmamak gerekir. Ne bir adım uzağında, ne de gereğinden fazla hayatımızın merkezinde yer almalıdır teknoloji… Gerektiği kadar, sınırlarımızı kendimizin çizdiği, kişiliğimizden uzaklaşmadan faydalı alanlarda kullanabildiğimiz kadarı makuldür. Tüm bunları gözlemleyip belirleyebilmek için ise insanın akıl süzgecinden geçirmesi ve seçimlerini mantık çerçevesinde yapması daha doğru olacaktır.

GÜLCİHAN SİNEM ÖZTÜRK

Gülcihan Sinem Öztürk, Millî Eğitim Bakanlığı bünyesinde Teknoloji ve Tasarım Öğretmeni ve Gaziantep Yenilikçi Sınıf Koordinatörü olarak görev yapan; eğitim teknolojileri, dijital öğrenme, dijital tasarım alanlarında ve yenilikçi eğitim uygulamaları alanlarında aktif ve gönüllü çalışmalar yürüten bir eğitimcidir. Antik Yalnızlıkta Antika Kadın, Kırlangıç Göçü Buğu ve Sevebilen Bir İhtimal adlı şiir kitaplarını yazan ve öğretmenlerle birlikte çeşitli kitaplarda bölüm yazarlığı yapmış olan Gülcihan Sinem Öztürk farklı platformlarda yayınlanan şiir ve denemelerinde insanı, duyguları ve yaşam deneyimlerini merkeze almaktadır.

GİZEM GÖKMEN: YILDIZLARIN SIRRI

Dedem, avucunu gökyüzüne açar ve “Bak,” derdi, “bunlar göğün çilleri.” Çocuk aklımla, gecenin kadife yüzünde belirmiş o tedirgin pırıltıları, devasa bir tenin kusurları gibi görürdüm. Her biri, karanlığın derisine işlenmiş, ışıldayan bir ben. Oysa dedemin parmağıyla işaret ettiği her bir nokta, benim için sadece bir çil değil, aynı zamanda zamanın düğümüydü. Her biri, geçmişin kör kuyularından bugünün kıyısına vuran birer antik fenerdi.

Dedem, avucunu gökyüzüne açar ve “Bak,” derdi, “bunlar göğün çilleri.” Çocuk aklımla, gecenin kadife yüzünde belirmiş o tedirgin pırıltıları, devasa bir tenin kusurları gibi görürdüm. Her biri, karanlığın derisine işlenmiş, ışıldayan bir ben. Oysa dedemin parmağıyla işaret ettiği her bir nokta, benim için sadece bir çil değil, aynı zamanda zamanın düğümüydü. Her biri, geçmişin kör kuyularından bugünün kıyısına vuran birer antik fenerdi.

Bizler, toprağın ve betonun çocukları, adımlarımızı sayarak yaşarız. Ayaklarımızın altındaki zeminin sertliğine güvenir, gözlerimizi nadiren ait olduğumuz o dipsiz boşluğa çevririz. Şehirlerimizin ışıkla yıkanmış sahte gökleri, bize hakiki karanlığı ve onun içindeki elmas tozlarını unutturdu. Işık kirliliği dediğimiz şey, yalnızca şehrin problemi değildi; ruhlarımıza bulaşmış bir pastı. Bizi evrenin o görkemli ve ürpertici sohbetinden alıkoyan bir sağırlıktı.

Oysa bir gece, her şeyden kaçıp sığındığım o dağ başında, şehirlerin ışıklı yalanları eriyip gittiğinde, gece bana gerçek yüzünü gösterdi. Gökyüzü, üzerine mürekkep dökülmüş bir parşömen değildi; yaşayan, nefes alan bir varlıktı. Ve yıldızlar… Onlar, bu varlığın damarlarında dolaşan kandı. O an anladım ki, yıldızlara bakmak, bir manzarayı seyretmekten çok, bir nabzı dinlemek gibiydi.Her bir yıldız, aslında geçmişe açılan bir pencereydi. Bize ulaşan o titrek ışık, milyonlarca yıl önce çıkmış bir çığlığın bugünkü fısıltısıydı. Belki de ışığı bize ulaştığında çoktan sönmüş bir yıldızın hayaletiydi parlayan. Bizler, aslında gökyüzünde bir yıldız mezarlığını, bir anıtlar ormanını seyrediyorduk. Bu, zamanın en büyük ve en hüzünlü metaforuydu: Var olmak için yok olmanın, görünür olmak için ölmenin gerekliliği.

Gökyüzünün bu sessiz lisanını çözmeye çalıştım o gece. Fark ettim ki, yıldızlar bize tek bir sır vermiyordu; onlar sırrın ta kendisiydi. Tıpkı bir su damlasının okyanusu içinde taşıması gibi, her birimiz de içimizde o yıldız tozunun mirasını taşıyorduk. Bizler, patlayan yıldızların çocuklarıydık; evrenin kendini hatırlamak için topraktan yoğurduğu bilinçli anılardık.

Somutlaştırma, belki de budur: O gece, bir yıldızın ışığının tenime değdiğini hissettim. Bu, bir fotonun cildime çarpmasından daha fazlasıydı. Milyonlarca yıllık bir mesafeyi kat etmiş bir hatıranın, bir dokunuşuydu. Zamanın parmak ucu tenimde geziniyordu. Yalnızlığım, o kozmik dokunuşla un ufak oldu. Nasıl yalnız olabilirdim ki? Bedenimi oluşturan her bir atom, bir zamanlar o uzak yıldızlardan birinin parçasıydı. Ben, yeryüzüne düşmüş bir gökyüzü parçasıydım.

Şimdi ne zaman başımı gökyüzüne kaldırsam, dedemin "çillerini" aramıyorum. Evrenin hafızasını, atalarımın doğduğu o köz tarlasını görüyorum. Yıldızların sırrı, onların ne olduğunda ya da neden parladığında saklı değil. Sır, onlarla aramızdaki görünmez bağda gizli. Sır, her şeye rağmen o karanlık boşluğa bakma ve orada kendi başlangıcımızı görme cesaretidir.

Ve o an anladım ki, yıldızların sırrı, yukarı bakmayı unutanlara fısıldanmazdı. O, ancak karanlıktan korkmayan, sessizliği dinleyebilen ve kendi küçüklüğünde evrenin büyüklüğünü hissedebilen ruhlara kendini açardı. Sır, bir kelime değil, bir aydınlanmaydı: Hepimiz aynı ateşin kıvılcımlarıyız.

MUHAMMET EMİN SOLMAZ

İnsanlar Neden Paylaşmak İster?

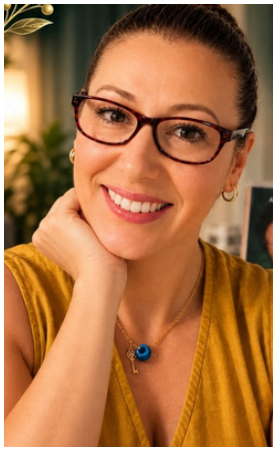
İnsanlar mutluluğunu, sevincini ya da acısını paylaşmak ister. “Mutluluk paylaştıkça artar.” demişler. Ama fark ettiniz mi, nedense artık insanlar sevinçlerini paylaşamaz oldular. Toplum neden bu düzeye geldi? İnsanlar mutluluklarını, hayallerini anlatmaya korkuyorlar.

Çünkü insanlar, başkalarının önlerine engel koymasından korkuyor. Mutluluklarının kıskanılmasından korkuyorlar. Biz ne zaman bu hâle geldik?

İnsanlar acılarını paylaşmaya korkuyor. Neden? Çünkü insanlar birbirini dinlemiyor, dinlese bile önemsemiyor. Hatta yargılıyor bile. Sadece bir insanı dinlemek ve onu insan olduğu için dinlemek… Biz bunu ne ara unuttuk?

Artık her şeyi içimizde yaşamaya başladık. Tabii ki bu, bazı durumlarda iyi bir şey ama genel olarak bu hâle gelmeye başladık. Bu da bizi hasta etti. İnsanlar dertlerini, mutluluklarını paylaşmak yerine ne yiyip ne içtiklerini, nereye gittiklerini paylaşmaya başladılar. Diğer insanlar ise kimin ne yaşadığını önemsemeden nereye gitmiş, nereye gelmiş, ne yemiş, ne içmiş diye merak etmeye başladılar.

Hepimiz birbirimize sarılmalıyız. Kucaklaşan bir insanlık dünyayı daha güzel hale getirecektir. Çünkü cenneti dünyada yaşatmak mümkün olmasa da hissettirmek, insanı yanımızın en güzel tarafıdır.

AYLİN ALTIN:
İNSAN NEDEN GÜVENMEKTEN KORKAR?

İnsanın insana güvenmesi ne kadar zor aslında… Çünkü seni üzen, yaralayan yine bir insan. Hiç gördünüz mü bir kedinin, bir köpeğin bir insanın yüreğini bile isteye acıttığını? Ama insan bunu öyle güzel yapar ki verdiğin değeri hiçe sayar da ruhun bile duymaz.

Güvenirsin. “O yapmaz.” dersin. Bir de bakmışsın, en büyük kazığı sessizce yine o atmış. Sen yine de onu aklamak için bir bahane bulursun. Bulursun da sırtına hançer saplandığında ruhun bile duymaz. Çünkü sen hâlâ onun bunu yapmayacağına inanmak istersin.

“Bu son.” dersin kendine. “Son kanışım, son aldanışım.” Ama sonra bir bakarsın, güvendiğin, yüreğinde yer verdiğin bir başkası çıkar karşına. Elinde yine bir hançer…

“Ben mi safım?” diye sorarsın kendine. Her defasında bir insanın daha gerçek yüzünü görürsün. İnsan dersin, etten kemikten… Onun da bir yüreği var sanırsın. İçindeki bencilliği görmemek için çabalarsın ama gün gelir, o da gerçek yüzünü gösterir.

Hep böyle olmaz mı? Birisi için, “O bana bunu yapmaz.” dersin. Ama en büyük darbe hiç beklemediğin yerden, en çok güvendiğin insandan gelir.

Peki, neden inanırız? Neden güveniriz?

İnsanların bu kadar bencil, bu kadar çıkarcı olabildiğini gördüğümüz hâlde neden kendimizi suçlarız? Neden hatayı hep kendimizde ararız? Belki de karşımızdakinin bize yaşattığını anlamlandırmaya çalışırken, onun yaptıklarına bir bahane bulur, kendi kırgınlığımızı bile sustururuz.

Sonra bir gün bir şey olur. Gözümüz açılır. Artık kimin ne olduğunu daha iyi görürüz. Ama bu kez de kimseye güvenememeye başlarız. Birinin hatasını bütün insanlara yükler, kalbimizin kapılarını herkese kapatırız.

Oysa insanın en büyük çelişkisi de burada değil mi?

Sevilmek isteriz ama incinmekten korkarız. Güvenmek isteriz ama aldatılmaktan çekiniriz. Birinin yüreğimizde yer etmesini isteriz ama o yerin bir gün yara olmasından korkarız.

Peki, söyleyin bana…

İnsan, kaç kez kırıldıktan sonra güvenmekten vazgeçer? Kaç kez aldatıldıktan sonra karşısındakinin gözlerinin içine şüpheyle bakmaya başlar?

Ve en önemlisi…

Bizi yaralayan insanların suçu yüzünden, bir gün karşımıza çıkacak güzel yüreklere de kapımızı kapatmak zorunda mıyız?

Belki de mesele bir daha kimseye güvenmemek değil; kime, ne kadar ve ne zaman güveneceğimizi öğrenmektir.

Çünkü insan insana yara da olur, merhem de…

Ama bazı yaralar vardır ki insanın canını acıtmaktan çok, bir daha kimseye eskisi gibi inanamamaya dönüşür.

SENNUR MUTLUGİL:
HİPODROM

Zihnimde bir hipodrom.

Bilmediğim gözler izliyor dışarıdan,

ellerinde gözlerinden büyük dürbünler.

Yarışın sonu yankılanıyor.

Birinciliği çoktan seçmiş dudaklar,

devrik cümlelerimin peşinde.

Yeleleri örgülü İngiliz atları

koşuyor birbirinin içinden.

Zihnimde bir hipodrom.

Atların hepsinin ayakları kırık.

Ölümle yaşam arasında

hüküm giyerken,

mahmuzlar imzalıyor bedenlerini.

Üzengilerde asılı

kendi çaresizlikleri.

Gem vurulmuş doğruların bağrına.

Her biri başka bir yöne sürülüyor.

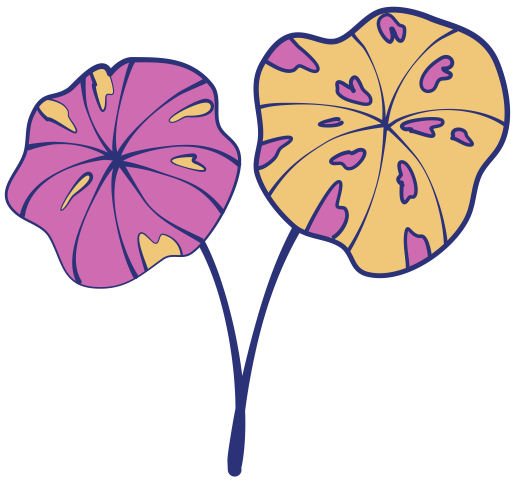
Kendi iklimini bilmeyen bir yerde

çiçek açmaya çalışıyor biri.

Dizginler kimin elinde?

Bunca izden sonra

kamçı kimin sesi?

Dr. Eylem Şevik

Dikkat! Giriş için Sanal Kimlik Göstermek Zorunludur!

Türk Dil Kurumunun “Bir kimsenin, kendisine iş verilmeye uygunluk, yaraşırlık durumu; değim; yeterlilik” olarak açıkladığı liyakat kelimesi bugün hayatlarımızın herhangi bir yerinde kendine alan açamıyor maalesef. Tanıdık olma durumu üzerinden işleyen çarkın dişlileri liyakatli kişileri eliyor.

Bu arada tanıdık olma durumu sadece arkadaş, dost, akraba ya da komşuluk ilişkilerini ifade etmiyor. En geniş anlamıyla, siyasal eğilimler, etnik kimlikler, inançlar, vb. gibi aynı grubun içinde yer almaya neden olan etkenlerin benzerliğini ya da aynılığını ifade eden bir ilişkiler ağını tanımlıyor. Bu benzerlikler, her grubun geçirgen olmayan görünmez sınırlarının çizilmesine de neden oluyor. Bazen dışarıya çıkmak ya da ayrılmak zor, bazen de içeriye girmek yahut kabul görmek zor. Fakat tüm toplumsal gruplarda ve tüm kentsel mekânlarda bu görünmez sınırlar mevcut. Bu görünmeyen sınırlar, toplumsal grupların birbirleri ile olan temasını kesiyor. Toplumsal grupların temasının kesilmesi kentsel mekândaki görünmez sınırlar ile doğrudan ilişkili aslında. Toplumsal gruplarda ve kentsel mekânda görülen bu “kamp mantığına” dayalı durum kompleks bir ilişki biçimi olarak günümüzün en acımasız gerçeğini oluşturuyor.

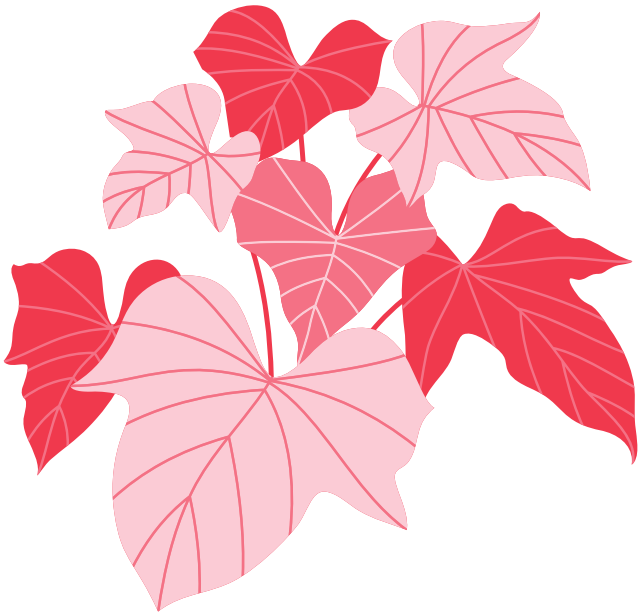
Bugün toplumsal gruplar ve kentsel mekânlar için çizilmiş olan bu görünmez sınırlar, sanal mekânları ve kimlikleri de sarmış durumda. Sanal kimliğiniz o kadar önemli ki, hangi gruba dahil olacağınız sosyal medya hesaplarınızda yaptığınız paylaşımlar üzerinden ve kimleri takip edip kimler tarafından takip edildiğiniz ile belirleniyor. Örneğin, yakın zamanda yaşadığım bir olay bunun önemli kanıtlarından biridir. Tarih üzerine akademik çalışmalar yürütmeyi amaçlayan iki araştırma grubu ile çalışmaya başlamıştım. Gönüllülük esasına dayanan bu çalışma benim açımdan çok uzun sürmedi. İnstagram hesabımda paylaştığım bir video nedeniyle iki araştırma grubundan da ihraç edildim. WhatsApp grubundan, paylaştığım videonun kendi yönetim anlayışlarına ve siyasi görüşlerine uymaması nedeniyle gruptan ayrılmama karar verdiklerini ve kendilerine benzer şekilde düşünen kişilerle çalışmak istediklerini duyurup beni tüm gruplardan çıkarmışlar. Görünen o ki, liyakat meselesi küçük çaplı akademik bir çalışma grubunda bile önemini koruyamamış.

Sanal dünyanın sınırlarını yaratan ve sarmış olan “kamplaşma”, kimliklerimizin de başat belirleyicisi olmuş durumda. “Kamplaşma” biçimleri toplumsal grupların iletişimini kesmekte; var olan toplumsal çöküntüyü ise, bu temassızlık ve iletişimsizlik beslemektedir.

Özetle, dikkat! Giriş için sanal kimlik göstermek zorunludur! Sanal kimliğiniz her şeyinizdir! Sınırlarınızda kalınız; kampınızdan ayrılmayınız. Başka kamplar sizin neyinize?

Yazarın Özgeçmişi:

Eylem ŞEVİK, 20 Nisan 1983 yılında Ezine’de doğmuştur. Kendisi 2005 yılında Muğla Üniversitesi Sosyoloji Lisansından, 2013 yılında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Arkeoloji Lisansından, 2013 yılında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyoloji Tezli Yüksek Lisansından, 2019 yılında Anadolu Üniversitesi AÖF Felsefe Lisansından, 2024 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi Şehir Planlama Anabilim Dalı Doktora Programından mezun olmuştur. Bitirme tezlerinde “Klasik Marksizm ve Sosyalist Kültür” ile “Siyah ve Kırmızı Figürlü Çömleklerde Akıl ve Coşku İmgelerinin İkonografisi” konularını çalışmıştır. “Tarkovski Sinemasında Zaman” konusundaki Yüksek Lisans tezi ile Uzmanlığını; “Stigma, Tecrit ve Kamp İlişkisi: İstanbul’un Öteki Mekânları” adlı Doktora tezi ile de Doktor unvanını almıştır. Çeşitli işlerde çalışmıştır. Farklı mecralarda yazıları ve şiirleri yayımlanmıştır. Şu anda Gece adlı kedisi ile Ezine’de yaşamakta ve Bağımsız Araştırmacı – Yazar olarak çalışmaktadır.

SONER ATABEK:
YOL ,DUA VE ŞİFA

Gel biraz dertleşelim seninle... Şöyle karşılıklı oturmuş, sıcak bir kahve yudumluyormuşuz gibi kalpten kalbe konuşalım.

Etrafına bir baksana; hepimiz delice bir koşuşturmanın içindeyiz. Sabahları uykulu gözlerle yetişmeye çalıştığımız o mesailer, plazalardaki bitmek bilmeyen rekabetler, sosyal medyada birkaç beğeni uğruna büründüğümüz o sahte neşeler... Hep bir şeylerin peşindeyiz, değil mi? Ama ne garip, koştukça yoruluyor, kazandıkça eksiliyoruz. Bir buhranın, derin bir tatminsizliğin tam ortasındayız.

Sence neden böyle oldu? Ben söyleyeyim: Çünkü bizi en zayıf yerimizden yakaladılar. Bir insanı ele geçirmek, ona zor kullanmakla başlamaz ki... Onun vazgeçemediği şeyi bulmakla başlar. Para, makam, takdir edilme arzusu, o hiç bitmeyen gelecek korkusu, intikam ya da körü körü bağlandığımız aşklar... Şu hayatta hangisine en çok bağlandıysan, bil ki en büyük prangan da odur. Kartvizitlerimiz büyüdükçe ruhumuzun daralması, cüzdanlarımız doldukça içimizdeki o dipsiz kuyunun derinleşmesi bundandır.

Bak, asırlar öncesinden ruhumuza dokunan Gautama Buddha tam da bu yaraya parmak basıyor:

"Acı, arzudan doğar. Tutkulardan vazgeçtiğin an, en büyük güç ve özgürlük senindir."

Peki, bu çıkmazın, bu ruh daralmasının şifası nerede? İlacı aslında çok uzakta aramaya gerek yok; kalbimizin tam içinde, unuttuğumuz o güven duygusunda. İnsan Rabbine gerçekten güvendikçe, henüz o çok istediği şeye kavuşmadan da mutlu olabileceğini öğreniyor. O an fark ediyorsun ki gerçek mutluluk, varılacak o lüks menzilde, o zirve koltuğunda değil; güvenle yürüyebildiğin yolun ta kendisinde. Çünkü huzur, hep daha fazlasını elde ettiğin sonucun içinde değil; kadere teslimiyetin o sıcacık kollarındadır.

Bak, Kur'ân-ı Kerim her gün binbir kaygıyla sarsılan kalbimize nasıl bir şifa üflüyor:

“Bilesiniz ki gönüller ancak Allah’ı anmakla huzur bulur.” (Ra'd Suresi, 28)

Biz hep mutluluğu "bir sonraki" istasyonda arıyoruz. "Şu okul bitsin, şu kadar maaşım olsun, şu evi alayım, o zaman mutlu olacağım" diyoruz. Hayat biter, o "o zaman" hiç gelmez. Oysa kim dua ederse, mutluluğu öyle uzak ve belirsiz bir gelecekte aramaz. Onu daha yolun üzerinde, tam da "şimdi" bulur. Çünkü dua, sadece bir dilek listesi verip sonucu beklemek değildir sevgili dostum; dua, yürürken kalbini O’nun huzuruyla doldurmaktır. Yalnız olmadığını bilmektir.

Hani geceleri uykunu kaçıran, "Yarın ne olacağım?" dedirten o hırsların var ya... Hz. İsa (a.s.) sanki bugün seninle konuşuyormuş gibi ne güzel fısıldıyor kulağımıza:

"Yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter."

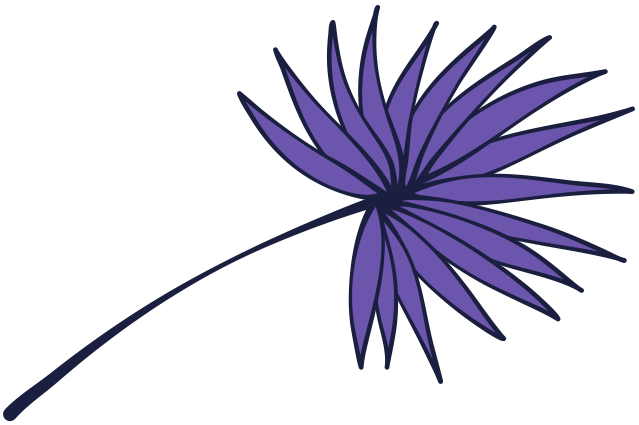
Modern zamanların o baş döndüren hızına karşı Osho da aynı ilacı önümüze koyuyor aslında:

"Yolculuğun kendisi hedeftir. Varılacak bir yer yok, sadece kutlanacak bir an var."

Bu ilacı ruhuna bir kez içirdiğinde, içinde mucizevi bir şey olmaya başlayacak. Bakışın genişleyecek. O zaman o her gün canını sıkan iş yeri dedikoduları, Linkedln’deki o sahte övgü yarışları, küçük hesaplar, makam kavgaları sana o kadar yabancı, o kadar boş gelecek ki... Çünkü insanın ufku büyüdükçe, eskiden hayatın merkezi sandığı o devasa dertler gözünde küçülür, erir gider. Şuurun yükseldikçe artık ilgilendiğin şeyler değişir. Bir zamanlar zihnini felç eden o anlamsız kavgalar artık seni yormaya başlar. Neden biliyor musun? Çünkü kalp, daha büyük hakikatlere, sonsuzluğa yöneldiğinde artık dünyanın o daracık kalıplarına sığamaz.

Büyük mutasavvıf İbn-i Arabî, kalbin bu muazzam genişliğini ne güzel anlatır:

"Kalbim her surete bürünme yeteneğine sahip oldu: Ceylanların otlağı, rahiplerin manastırı, putların tapınağı ve Kabe..."
Sonsuz deryaları tatmış bir ruh, bir makam koltuğu için başkalarının üstüne basar mı hiç? Bak, koca şair Fuzûlî de dünyayı yutmak isteyen ama ruhu hep aç kalan insana gerçeği nasıl gösteriyor:
"Cihan bağında insan bir şecerdir, meyvesi irfan, Gönül mülkünü mamur eyleyen, dünyayı terk eyler."
Belki fark etmişsindir; insan olgunlaştıkça, içsel buhranlarını teslimiyetle aştıkça biraz yalnızlaşıyor. Pek çok konuda kabuğuna çekiliyor, insanlardan uzaklaşıyor, daha az konuşuyor. Seni böyle görenler "kibirli" diyebilir, aldırma. Bu daralma kibirden değil; gözlerinin artık o ucuz vitrinlere, ekran sahteliklerine değil, başka bir ufka, kalıcı olana alışmış olmasındandır.
Hani Hz. Musa (a.s.) Tur Dağı'na çıkıp o ilahi kelamı duyduğunda, aşağıda kalan kavminin altın buzağı (yani para ve güç) peşindeki kavgalarını görünce ne kadar üzülmüştü... Dünyanın bu geçici bir illüzyon olduğunu anlayan insanın, artık bu hırslarla davası biter.
Sözü, kalbimizi ferahlatacak o büyük deha Farabi'nin cümlesiyle bağlayalım istersen:
"Erdemlerin en büyüğü, insanın kendi zihnini ve ruhunu en yüksek hakikate ulaştırmasıdır. Bu mertebeye ulaşan unvanlara, alkışlara ve küçük menfaatlere ihtiyaç duymaz."
İşte böyle dostum... İlaç elimizde. Adına dünya denen bu gürültülü panayırda kaybolmak istemiyorsan; hırsı, doymak bilmeyen arzuları o gürültünün içinde bırak. Yönünü Yaradan'a dön, duana tutun ve kaderine güvenle teslim ol. Huzur tam da o teslimiyetin başladığı yerde seni bekliyor.
"Dünya ne kadar gürültülü olursa olsun; insan, hırslarını kıyıya bıraktığı an kendi içindeki o derin sessizliği ve asıl zenginliği bulur. Unutma; menzil bir illüzyondur, şifa ise sadece yoldadır."
Yazar Soner Atabek

MURAT ENGİN DENİZ:
BİR İNSANIN KENDİNE,HAYATA VE VAZGEÇMEMEYE DAİR YOLCULUĞU

“Hayat, bisikletle yokuş yukarı tırmanmaya benzer; her pedalında biraz yorulur, her nefesinde biraz güçlenirsin. Çünkü insanı zirveye ulaştıran yolun kolaylığı değil, vazgeçmeden çevirdiği pedallardır.”

🚵✍️

Bir insanın kendine, hayata ve vazgeçmemeye dair yolculuğu

Hayat, bisikletle yokuş yukarı tırmanmaya benzer; her pedalında biraz yorulur, her nefesinde biraz güçlenirsin. Çünkü insanı zirveye ulaştıran şey yolun kolaylığı değil, vazgeçmeden çevirdiği pedallardır. Bazen önünde uzanan yolun sonunu göremezsin, bazen yokuşun nerede biteceğini bilemezsin, bazen de bacaklarında taşıdığın yorgunluk ruhuna kadar işler. Fakat yine de ilerlemek zorundasındır. Çünkü hayat, sana her zaman düz yollar vaat etmez; kimi zaman taşlı patikalardan, kimi zaman keskin virajlardan, kimi zaman da insanın kendi gölgesinden bile kaçmak istediği uzun yokuşlardan geçirir. İşte tam da o anlarda anlarsın ki mesele yalnızca bir yere ulaşmak değildir; mesele, o yolda kendinden ne kadarını koruyabildiğin, kaç defa düştüğün hâlde yeniden ayağa kalkabildiğin ve bütün yorgunluğuna rağmen kalbinin içinde taşıdığın umudu ne kadar yaşatabildiğindir. Bir bisikletin ilerleyebilmesi için pedalların dönmesi gerekir. İnsan da hayatta ilerleyebilmek için umutlarını, hayallerini ve inancını hareket hâlinde tutmalıdır. Durduğunda yalnızca yolculuğun değil, bazen kendine duyduğun güven de yavaşlamaya başlar. Oysa her yeni gün, yeniden başlayabilmek için önüne bırakılmış görünmez bir fırsattır. Dün düştüğün yerde bugün ayağa kalkabilir, dün aşamadığın yokuşu bugün birkaç pedal daha fazla çevirerek geçebilirsin. Hayatın güzelliği de biraz burada saklıdır; her şeyin bir anda değişmesinde değil, insanın değişmeyen zorluklara rağmen kendisini yeniden inşa edebilmesinde. Bisiklet sürerken yokuşun başında kendini güçlü hissedersin. Henüz yolun ağırlığını omuzlarında taşımamışsındır. Bacakların dinç, nefesin rahattır. Fakat yükseldikçe yol değişir, hava değişir, bedenin değişir. Bir süre sonra her pedal, önceki pedaldan daha fazla güç ister.

Tam da o noktada insanın kendiyle yaptığı sessiz bir mücadele başlar. Bir yanın durmak isterken diğer yanın devam etmeni söyler. Bir yanın yorgunluğunu bahane ederken diğer yanın neden yola çıktığını hatırlatır. Hayatta da böyledir. İnsan, hayallerine ilk adımını attığında çoğu zaman karşısına çıkacak engelleri hesaplamaz. Başaracağına inanır, güzel günler düşler, yolun sonunda kendisini bekleyen mutluluğu hayal eder.

Fakat zaman ilerledikçe karşısına çıkan insanların gerçek yüzleri, verdiği emeklerin karşılıksız kalması, beklediği desteği görememesi ve bazen en yakınlarından duyduğu birkaç kırıcı söz, içindeki yolculuğu ağırlaştırır. Oysa insanın hayatını belirleyen, karşısına çıkan her engel değildir; o engellerin karşısında nasıl bir insan olarak kalmayı seçtiğidir. Çünkü yokuşun eğimi bacaklarını zorlayabilir ama kalbinin yönünü belirlemek senin elindedir. Bir bisikletçi, tırmanış sırasında başını sürekli zirveye kaldırırsa önündeki yolu unutabilir. Mesafeyi düşündükçe yorulur, yüksekliği hesapladıkça umutsuzluğa kapılabilir. Bu nedenle bazen yalnızca önündeki birkaç metreye odaklanır. Bir pedal daha, ardından bir pedal daha… Böylece gözünde büyüttüğü mesafe, küçük adımların toplamına dönüşür. Hayatın bize öğrettiği en önemli gerçeklerden biri de budur: Büyük hayaller, küçük ama kararlı adımlarla gerçekleşir. İnsan her şeyi aynı anda başarmak zorunda değildir. Her yarayı bir günde iyileştiremez, bütün sorunlarını tek bir kararla çözemez, herkese kendisini anlatamaz. Bazen yapabileceği tek şey, bugün dünden biraz daha güçlü durabilmektir. Bazen bir çocuğun başını okşamak, bazen ailesine huzurlu bir akşam yaşatmak, bazen bir sayfa yazmak, bazen de bütün dünyanın sesini geride bırakarak kendi yolunda sessizce ilerlemek yeterlidir. Çünkü yaşamın anlamı, yalnızca büyük zaferlerde değil, kimsenin görmediği küçük mücadelelerde de saklıdır. Bir insanın her gün işe gitmek için yataktan kalkması, ailesinin sorumluluğunu taşıması, kendi acısını içine gömerek başkasının derdine ortak olması da bir tırmanıştır. Herkesin zirvesi farklıdır. Kimi için zirve, yıllardır kurduğu bir hayalin gerçekleşmesidir; kimi için sağlıklı bir nefes alabilmek, kimi için evladının yüzündeki gülümsemeyi görebilmek, kimi içinse bütün kırgınlıklarına rağmen iyi bir insan kalabilmektir. Başkasının zirvesine bakarak kendi yolunu küçümsemek, insanın kendisine yapabileceği en büyük haksızlıklardan biridir. Çünkü senin hangi yokuşu tırmandığını, kaç defa durup nefeslendiğini, kaç gece gözyaşlarını kimseye göstermeden uyuduğunu herkes bilemez. İnsanlar çoğu zaman zirveye ulaşan kişiyi alkışlar ama o zirveye çıkarken kaç defa düşüldüğünü, kaç defa vazgeçmenin eşiğine gelindiğini ve kaç defa yalnız kalındığını görmez. İşte bu yüzden başkalarının alkışlarıyla değil, kendi vicdanının sesiyle yaşamak gerekir. Çünkü alkışlar bir gün kesilir, kalabalıklar dağılır, insanlar başka hikâyelere yönelir. Geriye senin kendinle baş başa kaldığın o sessiz anlar kalır. O anlarda kendine soracağın soru şudur: Bütün bu yolculuk boyunca yalnızca bir yerlere ulaşmaya mı çalıştım, yoksa insanlığımı da yanımda taşıyabildim mi?

Hayatın en büyük sınavı, yokuşu çıkarken yorulmak değildir; yorulduğunda başkalarının yolunu taşlarla doldurmamaktır. Senin önüne engeller konulmuş olabilir. Emeğin görmezden gelinmiş, hayallerin küçümsenmiş, iyi niyetin yanlış anlaşılmış olabilir. Fakat başkalarının sana yaşattığı kötülüklerin seni de aynı kötülüğe dönüştürmesine izin verirsen, aslında kendi yolunu kendin karartırsın. Bir bisikletçi, önündeki başka bir bisikletlinin yavaşlamasına sevinerek değil, kendi dengesini koruyarak ilerler. Çünkü başkasının düşmesi onun varacağı yeri yakınlaştırmaz. İnsan da hayat yolculuğunda başkasını küçülterek büyüyemez. Gerçek başarı, bir başkasının ışığını söndürmek değil, kendi ışığını yakabilmektir. Bununla birlikte her yokuşu sonuna kadar çıkmak zorunda olmadığını da bilmelisin. Bazen durmak, yeniden güç toplamak için gereklidir. Bazen bisikletten inip onu bir süre yanında yürütmek, pes etmek değil, bedenini ve ruhunu dinlemektir. İnsan kendisini tüketerek güçlü olamaz. Her yükü tek başına taşımak, her sorunu kendi başına çözmek ve hiç yorulmamış gibi davranmak zorunda değilsin. Yardım istemek de cesaretin bir parçasıdır. Dinlenmek de yolculuğun içindedir. Kendine zaman tanımak da ilerlemenin bir biçimidir. Önemli olan, neden durduğunu bilmek ve yeniden hareket edebileceğin zamanı kendine tanımaktır. Çünkü bazı yollar hızla değil, sabırla aşılır. Bazı yaralar zamanla iyileşir. Bazı hayallerin gerçekleşmesi için insanın önce kendi içindeki korkularla yüzleşmesi gerekir. Bisikletin tekerlekleri dönerken geride bıraktığın manzaralar, hayatın da geride bıraktığın günleri gibidir. Bir zamanlar seni ağlatan olaylar, yıllar sonra hatırladığında sana ne kadar değiştiğini gösterebilir. Bir zamanlar aşılmaz sandığın sorunlar, bugün tecrübenin bir parçasına dönüşebilir. Dün seni inciten bir sözün ağırlığı, yarın kendi değerini daha iyi anlamana yardımcı olabilir. Fakat geçmişin sana öğrettiklerini yanında taşımanla geçmişin içinde yaşamaya devam etmen aynı şey değildir. Bisikletin ön tekerleği geçmişte bıraktığın yola değil, ilerleyeceğin yöne bakar. Sen de yaşadıklarından ders almalı ama hayatının geri kalanını eski kırgınlıklarının gölgesinde geçirmemelisin. Herkesin içinde anlatamadığı bir hikâye vardır. Kimi yoksulluğun yokuşunu çıkar, kimi yalnızlığın, kimi hastalığın, kimi sorumlulukların, kimi de başkalarının anlamadığı hayallerin yükünü taşır. Dışarıdan bakıldığında aynı yolda ilerliyor gibi görünen iki insanın iç dünyasında birbirinden tamamen farklı mücadeleler yaşanabilir

Bu nedenle insanlara karşı biraz daha anlayışlı, biraz daha sabırlı ve biraz daha merhametli olmak gerekir. Belki de senin kolayca geçtiğin bir yol, başkasının hayatındaki en dik yokuştur. Belki de senin önemsiz gördüğün bir söz, bir başkasının bütün gününü aydınlatacak ya da karartacaktır.

Hayat yalnızca kendi pedalını çevirmekten ibaret değildir; bazen yorulan birine eşlik etmek, geride kalana el uzatmak ve kimsenin fark etmediği bir insanın yanında durabilmektir. Çünkü insanın büyüklüğü, yalnızca ne kadar yükseğe çıktığıyla değil, yükselirken geride bıraktıklarına nasıl davrandığıyla ölçülür.

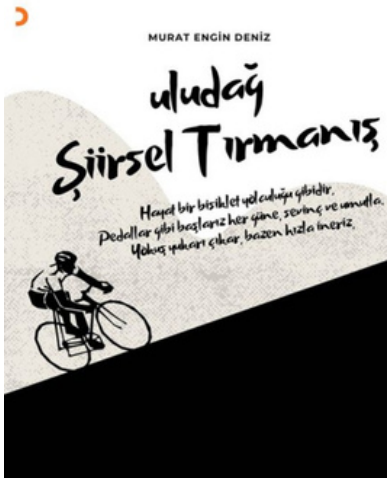
Yıllar geçtikçe anlarsın ki her zirve mutluluk getirmez, her iniş kayıp değildir ve her gecikme başarısızlık anlamına gelmez. Bazen ulaşmak için uğraştığın bir yerin sana uygun olmadığını yolun sonunda öğrenirsin. Bazen çok istediğin bir kapı kapanır ve seni hiç düşünmediğin başka bir yola yönlendirir. Bazen kaybettiğini sandığın bir şey, aslında seni daha büyük bir yükten kurtarır. Hayatın bütün işaretlerini yolun başında anlayamazsın. Bu yüzden her şeyin nedenini hemen bulmaya çalışmak yerine, önündeki yolu dikkatle okumayı öğrenmelisin. Yokuşun ardından bir düzlük çıkabilir, düzlükten sonra yeniden bir tırmanış başlayabilir. Önemli olan yolun sürekli değişmesi değil, senin değişen koşullara uyum sağlayabilmendir. Rüzgâr arkandan estiğinde hızlanırsın, karşıdan estiğinde zorlanırsın. Fakat rüzgârın yönünü her zaman seçemezsin. Seçebileceğin şey, o rüzgâr karşısında nasıl duracağındır. İnsan da hayatın getirdiği her olayı kontrol edemez. Başkalarının kararlarını, geçmişin izlerini, zamanın akışını ve beklenmedik kayıpları değiştiremeyebilir. Ama kendi davranışlarını, düşüncelerini ve yeniden başlama iradesini geliştirebilir. İşte özgürlük biraz da burada başlar: Her şeyi kontrol edebildiğini sanmakta değil, kontrol edemediğin şeylerin seni bütünüyle yönetmesine izin vermemekte. Bir gün o uzun yokuşun sonuna ulaştığında geriye dönüp baktığında, yalnızca kaç kilometre yol katettiğini hesaplamayacaksın. Hangi insanlara rastladığını, kimlerin sana omuz verdiğini, kimlerin seni yarı yolda bıraktığını, hangi hayallerinden vazgeçtiğini ve hangilerini bütün zorluklara rağmen koruduğunu hatırlayacaksın. Belki bazı dostlukların sessizce bitecek, belki yıllarca emek verdiğin bir iş istediğin yere ulaşmayacak, belki de bir zamanlar bütün kalbinle inandığın bazı düşünceler değişecek. Fakat bütün bunların arasında kendine ait bir şey kalmalı: Yeniden başlayabilme cesaretin. Çünkü hayat, yalnızca kazandıklarımızın toplamı değildir; kaybettikten sonra kendimizden geriye ne bıraktığımızın da hikâyesidir.
İnsan bazen en büyük gücünü kazanırken değil, kaybettiği hâlde yaşamaya devam ederken keşfeder. Herkesin bir yokuşu vardır ve hiç kimsenin yolu bütünüyle düz değildir. Kimi bunu gülümseyerek gizler, kimi sessizliğinin arkasına saklar, kimi de kalemini eline alıp yaşadıklarını kelimelere dönüştürür. Benim için hayat, bazen bir bisikletin gidonunda, bazen yolun kenarında esen rüzgârda, bazen de insanın içine sığdıramadığı cümlelerde anlam bulur.

Pedallar döndükçe düşüncelerim yol alır, yollar uzadıkça insanları daha iyi anlamaya başlarım. Her kilometre bana başka bir hikâye anlatır. Bir yokuş, sabrı öğretir; bir iniş, tedbiri; bir viraj, hayatın her zaman göründüğü yönde ilerlemediğini; bir mola ise insanın kendisini dinlemeden yoluna devam edemeyeceğini hatırlatır. Ve sonunda şunu anlarım: Hayatın amacı yalnızca zirveye ulaşmak değildir. Bazen yolun kenarındaki bir çiçeği fark etmek, bazen gün batımını izlemek, bazen bir insanın yüzündeki hüznü anlayabilmek, bazen de bütün yorgunluğuna rağmen içindeki iyiliği koruyabilmektir. Çünkü zirveye ulaşmak bir başarı olabilir ama oraya hangi insan olarak ulaştığın, hayatının asıl hikâyesidir. Öyleyse yolun dikleştiğinde hemen umutsuzluğa kapılma. Bacakların yorulduğunda kendine kızma. İnsanlar seni anlamadığında kendi değerinden şüphe etme. Herkesin seninle aynı hızda ilerlemesini bekleme. Kendi yolunu başkalarının kilometreleriyle ölçme. Gerektiğinde dur, nefes al, yaralarını sar ve yeniden başla. Çünkü hayat, senden hiç düşmemeni değil, düştüğünde kendine yeniden bir yol açabilmeni ister. Unutma, bisiklet yokuş yukarı çıkarken her pedal bir mücadeledir; fakat her mücadele, insanın kendi gücünü tanıması için yeni bir fırsattır. Belki bugün zirveye ulaşamayacaksın, belki yarın da ulaşamayacaksın. Ama her gün biraz daha ilerliyor, her gün kendini biraz daha tanıyor ve her gün umudunu koruyorsan, yolculuğun boşa gitmiyor demektir. Çünkü bazı zaferler varılan yerde değil, vazgeçilmeden sürdürülen yolculukta saklıdır. Ve günün sonunda insanı hayata bağlayan şey, bütün yokuşların biteceğine dair kesin bir bilgi değil, yokuş bitmese bile bir pedal daha çevirebilecek gücü içinde bulabilmesidir.

Hayat, bisikletle yokuş yukarı tırmanmaya benzer; her pedalında biraz yorulur, her nefesinde biraz güçlenirsin. Çünkü insanı zirveye ulaştıran yolun kolaylığı değil, vazgeçmeden çevirdiği pedallardır.

Murat Engin Deniz

🚴 ✍️

Menzile Tosun:
İhtimal Kipi

Bir süredir
“istemek” kelimesinin
ağızda fazla çabuk eskidiğini düşünüyorum.

Söylendiği anda
biraz eksiliyor.

Belki de bazı kelimeler
fazla yakından söylenince
anlamını değil,
söyleyenin telaşını gösteriyor.

Oysa insanın asıl niyeti
söylediği yerde değil,
saklamaya çalıştığı küçük yerlerde beliriyor.

Bileğinden,
sesinin son hecesinden,
geceyi kapatmadan önce
fazladan bıraktığın o birkaç saniyeden.

Arzu
pek iyi terbiye edilmiş bir şey değil zaten.

Üstünü örtsen
kenarından çıkar.

Sus desen
nefes alışını değiştirir.
İnsan bazen
birinin söylediğine değil,
söyledikten sonra
ne kadar sustuğuna inanıyor.

Çünkü ağız
cümleyi bitiriyor.

Beden
birkaç saniye daha
itiraf etmeye devam ediyor.

Bazı saniyeler
saatlerin içinde yaşamıyor.

Sonradan
insanın içinde uzuyorlar.

Bazen senin susuşunda
konuştuğundan daha koyu bir renk görüyorum.

Ne bordo,
ne mürdüm.

Biraz yanık vişne,
biraz eski gümüş;

adı henüz karıştırılmamış
garip bir ton.

Belki bizi de
bu yüzden tarif edemiyorum.

Bir ismin henüz kirletmediği
tuhaf bir aralıkta.

Ne başlangıç kadar masum
ne son kadar terbiyeli.

Belirsizlik
ilk zamanlar güzel görünüyor.

İnsana
henüz hiçbir şey kaybetmemiş olmanın
hafifliğini veriyor.

Sonra uzuyor.

Ve bazı şeyler
uzun süre isimsiz kalınca
özgür değil,

sahipsiz oluyor.

Bu gece
dilin senden önce davrandı.

Cümleni birden çoğul kurdun.

Küçücük bir zamir
odadaki her şeyden
daha fazla yer kapladı.

Bazı şeylerin hacmi yok.

Yine de
bütün odayı kaplıyorlar.

Ben hiçbir şey söylemedim.

Soru aslında benim cebimdeydi.

Ne zaman koydum,
kaç gecedir taşıyorum,
bilmiyorum.

Sen benden önce buldun.

İnsan bazen
kendisine ait bir şeyi
başkasının ağzından duyunca
şaşırmıyor da—

yakalanmış gibi oluyor.

Sonra ben
o şeyin adını değil,
niyetini merak ettim.

Çünkü isim kolay.

İnsan her şeye bir isim buluyor:

denizlere,
fırtınalara,
karanlıkta kalmış kıtalara,

kendisinden milyonlarca yıl uzaktaki yıldızlara.

Mesele
bir şeye ne deneceği değil.

Onunla
ne yapılacağı.

Çünkü bir kelime
insanı bir yere kadar götürüyor.

Sonrasında
fiiller başlıyor.

Kalmak.

Gelmek.

Dokunmak.

Beklemek.

Kaçmak.

Ve bazen
insanın bütün niyeti
seçtiği fiilde saklı oluyor.

Ben senden
bir isim istemedim aslında.

Bir yön belki.

Küçük bir kesinlik.

Bir insanın
aynı cümlede
hem yaklaşmayıp
hem kaybolmayacağı kadar.

Tam orada
cümle biraz sende kaldı.

Biraz bende.

Bardaktaki buz
kendi küçük ölümünü tamamladı.

Perdenin kıyısı
nereden geldiği belli olmayan
ince bir hava ile yer değiştirdi.
Duvarın üzerindeki gölge
birkaç santim uzadı.

Akşam
biz fark etmeden
başka bir saate geçti.

Oysa bazı anlar
hiçbir saate ait değil.

Bir yere varmıyorlar.
Yalnızca
insanın içinde kalıyorlar.

Dünya
bizden bağımsız şeylerle
ısrarla devam ediyordu.

Sonra kapı çaldı.

O kadar sıradan bir sesle ki.

Sanki hayat
az önce iki insanın arasında
hangi kelimenin doğmak üzere olduğundan
tamamen habersizdi.

Belki de gerçekten habersizdi.

Kapı açıldı.

Başka sesler girdi içeri.

Cümle dağıldı.

Bazı şeyler
kapanmıyor.

Yalnızca
bir daha açılacağı yeri unutuyor.

Odanın rengi değişmedi.

Yalnızca
içinden bir ton çekildi.

Bazı cümleler
yarım kalınca eksilmiyor;

insanın zihninde
daha uzun yaşamaya başlıyor.

Tamamlanan şey
bir süre sonra hatıraya dönüşüyor.

Yarım kalan ise
her gece
kendine başka bir son seçiyor.

Belki başka türlü söylerdin.

Belki hiç söylemezdin.

Belki kapı çalmasa
bir kelime seçerdin
ve o kelime
ikimizin arasında
olduğundan daha ağır dururdu.

Bilmiyorum.

Bilmemek bazen
zarif bir şey.

Ama yalnızca
bir süreliğine.

Sonra insan
muğlaklığın da
kendine ait bir rahatlığı olduğunu fark ediyor.

Hiçbir şey vaat etmiyor.
Bu yüzden
hiçbir şeyi kaybetmiş sayılmıyor.

Meğer bazı cümlelerin
yüklemi yokmuş.

İki insan
yıllarca öznesi kalabiliyormuş.

O andan sonra
tekil hiçbir şey
eskisi kadar masum gelmedi.

O vakitten beri
birkaç saniye
zamandan bağımsız yaşıyor bende.

Şimdi geceden
bana bir cevap değil,

bir renk kaldı.

Nattier mavisiyle
solmuş vişne arasında,

ışığa göre değişen
kararsız bir ton.

Uzaktan güzel.

Yakından
hangi renge ait olduğunu bilmiyor.

Belki bütün mesele bu.

Bazı renkler
karışırken güzelleşiyor.

Bazılarıysa
hangi tarafa ait olacağını
çok uzun süre düşününce
bulanıyor.

Ben eskiden
böyle renkleri çok severdim.

Şimdi yalnızca
şunu merak ediyorum:

İnsan
bir rengin içinde

ne kadar yaşar

ve ne zaman
ona yalnızca
güzel bir kararsızlık demeyi bırakır?

Meryem Bayrak Bulut:
Hayat, Ertelediğimiz Anların İçinde Saklı

Bazen hayatın en güzel tarafı, fark etmeden içinden geçip gittiğimiz anlardır.

Hayat dediğimiz şey, çoğu zaman büyük hayallerin peşinde koşarken gözden kaçırdığımız küçük mutluluklardan ibarettir.

Bir sabah penceremizden içeri süzülen güneş ışığı, sevdiğimiz birinin içten gülümsemesi, ansızın gelen bir telefon ya da uzun zamandır duymadığımız bir ses… Bazen bütün yorgunluğumuzu unutturacak kadar küçüktür mutluluk. Ama biz, çoğu zaman onu büyük olayların, uzak hedeflerin ve geleceğe bıraktığımız umutların içinde ararız.

Hep bir yerlere yetişmeye çalışıyoruz. Daha iyi bir iş, daha güzel bir ev, daha fazla başarı, daha kusursuz bir hayat… Kendimize sürekli yeni hedefler koyarken yaşadığımız günün kıymetini unutuyoruz. Sanki gerçek hayat, bütün işlerimiz bittiğinde, bütün sorunlarımız çözüldüğünde başlayacakmış gibi davranıyoruz. Oysa hayat, beklediğimiz o kusursuz gün gelene kadar sessizce akıp gidiyor.

Kaç kez bir dostumuzla görüşmeyi erteledik? Kaç kez içimizden geldiği hâlde sevdiğimize sarılmadık? Kaç kez kendimize zaman ayırmayı, biraz dinlenmeyi, sevdiğimiz bir kitabı okumayı ya da yalnızca hiçbir şey yapmadan oturmayı sonraya bıraktık?

Belki de en büyük yanılgımız, zamanın bize hep yeniden sunulacağını düşünmek.
Hayat, her zaman planladığımız gibi ilerlemiyor. Bazen beklenmedik bir kayıp, bazen hayal kırıklığı, bazen de hiç hesapta olmayan bir başlangıç bütün yönümüzü değiştiriyor. O anlarda anlıyoruz ki kontrol edemediğimiz pek çok şey var. Fakat yaşadıklarımıza nasıl karşılık vereceğimiz, kendimize ne kadar şefkat göstereceğimiz ve yeniden ayağa kalkmak için hangi umuda tutunacağımız konusunda hâlâ seçimlerimiz bulunuyor.

Olgunlaşmak, belki de her şeyi değiştiremeyeceğimizi kabul ederken değiştirebileceğimiz şeyler için cesaret bulmaktır. Herkesi memnun etmek zorunda olmadığımızı, her sorunun cevabını hemen bulamayacağımızı ve bazen dinlenmenin de ilerlemek kadar değerli olduğunu öğrenmektir.

Bir de kendimize karşı daha anlayışlı olmayı öğrenmeliyiz. Başkalarının yaralarını sararken kendi yorgunluğumuzu görmezden gelmemeli, herkese yetişmeye çalışırken kendimizi geride bırakmamalıyız. Çünkü insanın kendisiyle kurduğu ilişki, hayatının bütün alanlarına dokunur.

Belki bugün her şey yolunda değil. Belki içimizde kimseye anlatamadığımız kaygılar, yarım kalmış hayaller ve cevabını bulamadığımız sorular var. Yine de küçük bir başlangıç için geç kalmış sayılmayız. Bir özür, bir teşekkür, bir telefon, içten bir gülümseme ya da kendimize ayırdığımız birkaç dakika…

Hayat, her şeyin mükemmel olduğu gün değil; eksiklerine rağmen yaşamaya devam edebildiğimiz gün güzelleşir.

Öyleyse biraz yavaşlayalım. Gökyüzüne bakalım, sevdiklerimizin sesine kulak verelim, kendimizi sürekli yarına hazırlamak yerine bugünün içinde yaşamayı deneyelim.

Çünkü yıllar sonra hatırlayacağımız şey, tamamladığımız işlerin listesi değil; kalbimize dokunan insanlar, içtenlikle yaşadığımız anlar ve kendimiz olmaktan korkmadığımız zamanlar olacak.

Hayat geçip gitmeden, hayatın içinde olalım.

ALİ YURTSEVEN

Yağmur

Yağmurdan önce

Sen yağdın

Sol yanımdan kaydın

İçime aktın

Sonra yağmur

Islattı beni

Senle olan

Sana ait her yerimi

Yürüdüm yürüdüm

Yağmur yağarken

Bende ki senle

Ben ıslandık beraberken

Acaba

Sendeki benle

Sen yürürken

O sarı ışıklar altındayken

Islandın mı bensizken

Yağmasın yağmur

Islatmasın artık

Bendeki seni

Aktı gitti

Sevdamızın seli

Aldı yağmur

Sendeki beni

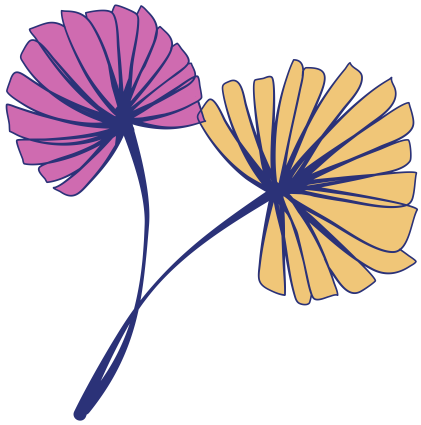
Tek başıma ıslanırken

O sarı ışıklarda

Altındaki

Bendeki seni

Ali Yurtseven

EBRU ŞEN DALKILINÇ

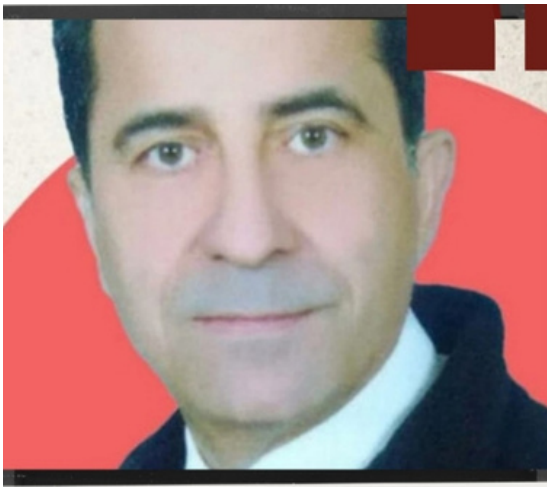
DERTLİ İNSAN

Sahile vurdu, kan kırmızıya bulanmış
acılarım;
Dişleri kamaştı köpek balıklarının.
Varken asit gibi tenimi yakan gözyaşlarım,
Gizlenmiyor artık düşkünlüğüm ve
ayyaşlığım.
Utanmıyorum artık çaresizliğimden.
Her beşerî mahlukat acı çeker, bilirim
bunu ben.
Derdimi alıp boyasın Tanrım beyaza,
Peşimdeki sırtlanlar gülmesin suratıma,
Tek dertli benmişim gibi göstermesinler
parmaklarıyla.
Ağla ey gönlüm, sen doya doya!
Kurulsun artık yeni bir düzen;
Herkes kendine baksın mütemadiyen.
Sahte ağıtlar kalksın rafa,
Bilinmez düşeceğimiz daha kaç defa…
Uyur, uyanırız; ağlarız beyhude.
Cellatsız sürsün ömrümüz, asude.
Yaradan zalimleri durdursun, yeter
mazlumlara!
Dünyaya bir daha gelmeyeceğiz ki,
söyleyin insanlara…
Ebru ŞEN
Ekim 2026 BURSA

YAZAR HAKKINDA

Ebru ŞEN (DALKILINÇ), Mayıs 1979 da
Balıkesir - Susurluk'ta
Doğdu. Savaştepe Öğretmen Lisesinde altı
yıllık eğitimin (1989-1995) ardından
Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Türkçe
Öğretmenliği Bölümünü bitirerek MEB de
Türkçe
Öğretmenliğine başladı. Halen Bursa/
Osmangazi'de Türkçe Öğretmenliği
yapmaktadır.
sen_ebrusun

SAMİ BAŞAR:
BUNCA KIRGINLIĞA RAĞMEN İNSAN

İnsanları tanıyamazsınız. “Ne kadar tanıdım?” derseniz de tanıyamazsınız. İnsanoğlu muammadır. Bilinmezdir. Çevremizdeki insanların çoğu, hayatımıza bir rastlantı sonucu girmiştir.

Sabahları işe giderken otobüs durağında karşılaşırız onlarla; iş yerinde, alışveriş merkezinde, yollarda, tramvayda, metroda, akşamüstleri iş dönüşlerinde… Her yerde…

Ne kadar tanırız insanları? Ne kadar bildiğimizi sanırız? Kimi arkadaşınızdır, dostunuzdur, sevdiğinizdir. Ne bileyim, belki kapı komşunuzdur. Bazıları da size yakınlık gösterir. Sanırsınız ki arkadaş, sanırsınız ki dost. Oysa hep bir menfaat, hep bir çıkar dostluğudur onlarınki. Size gösterdikleri yakınlıkla kendilerine bir yarar sağlamaya çalışırlar.
Tatillerde buluşursunuz. Bir kahvede, bir mesire yerinde… Dostsunuz ya, arkadaşsınız ya! İnanmak istersiniz ya da inandığınızdır. Gören gözler arkadaşlığınıza, dostluğunuza imrenir. Hatta bu yakınlığın çıkar ve menfaat dostluğu olduğunu söyleyenler de çıkar. İnanmazsınız. Çünkü arkadaşınızdır, bağlanmışsınızdır. İnsanın gönlü, inanmak istediğine daha kolay inanır.

Günler geçer, aylar geçer. Bir bakarsınız, dostluk kalmamış; arkadaşınız değişmiş. Karakteri öyledir. Yalvarmak, el etek öpmek, bir yerlere gelmekmiş şahsiyeti. Çıkarmış amacı, menfaatmiş dostluğu. Geç anlarsınız. Sana, ona, buna el etek öperek, çevresinden aldığı desteklerle bir yerlere gelmiştir. Artık size üstten bakmakta, kendisini destekleyenlerin yardımıyla kendisini yüksekte görmeye başlamış ve size köstek olmaya çalışmaktadır. İyi de seni oraya getirenler kim? Hani arkadaşlık, hani dostluk? Ne oldu?

Artık sizi geçmiştir. Üstelik sizi küçük görmeye de başlamıştır. Oysa dün yan yana yürüdüğünüz, aynı sofraya oturduğunuz, dost bildiğiniz insan değil midir? İyilikler unutulur, yapılan fedakârlıklar görünmez olur. Daha da ötesi, bir gün çıkıp “Yapmasaydın!” derler. İnsan o zaman anlar ki bazı iyiliklerin karşılığı vefasızlık, bazı dostlukların sonu da hayal kırıklığıdır.

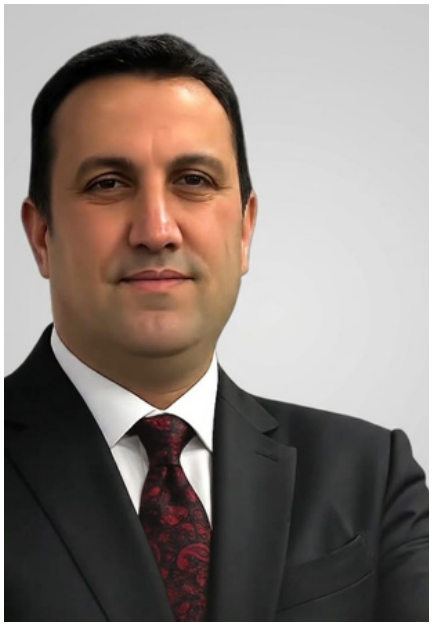
“Dost dost diye nicesine sarıldım” der Âşık Veysel. İnsan, dost bildiklerine sarılır; onlarda kendinden bir parça bulur. Fakat zaman gelir, kime dost diyeceğini, kime güveneceğini bilemez. “Dost belli değil, düşman belli değil” dedirten de işte bu hâlidir insanoğlunun.

Sonra bir gün gelir, ne dost kalır ne de dostluk. Uzaktan uzağa bir merhaba… Onu da görürseniz. Göz göze gelirseniz belki. Yoksa yolunuzu değiştirir, görmezlikten gelirsiniz. Bir zamanlar hayatınızda yer etmiş bir insan, gün gelir yabancınız olur. Hatıralar kalır geriye; bir de içinizde taşıdığınız kırgınlıklar.

Düşünüyorum da ne bireysel olarak birbirimize ne de insan olarak insanlığa yeterince saygımız, sevgimiz, dostluğumuz kaldı. Öyle bir zamandayız işte. Birbirimizi dinlemekten uzak, anlamaktan yoksun, kırmaya ve incitmeye daha yakın bir zamandayız. Herkesin söyleyecek bir sözü var ama kaçımız birbirimizin derdini dinlemeye hazırız? Kaçımız, bir insanın kalbini kırmadan da yolumuza devam edebileceğimizi düşünüyoruz?

İnsanlığımızı ileriye, sevgiye doğru yürüyerek ispat etmeliyiz. Çünkü insan olmak yalnızca yaşamak değil, başkasının hayatına da değer katabilmektir. İnsanlığımızı, başkalarını geride bırakarak değil, birbirimizi yaşatarak ispat edebiliriz. Ve belki de bütün mesele, bunca kırgınlığa, vefasızlığa ve kötülüğe rağmen içimizdeki insan sevgisini kaybetmemektir.

İBRAHİM

ŞAŞMA:GÜVERCİNLERDE AĞLAR

Kırgınım insanoğlu, cam kırığı yüreğim;
Hırsın ile kırıldı, damı tutan direğim.
Kırgınım insanoğlu, sildin göğün rengini;
Kim tutacak cihanda, kayıp sulhun dengini?
Ben o ak güvercinim, yanık zeytin dallarım.
Dikenli tel görmüştür, gök semada yollarım
Gül rengi kalemimi, kimdir kanla yazdıran?
Şehrayin gözlerimden, gözyaşımı sızdıran.
Namlu ucunda aşkın, kanı kemiği eti.
Neden zayidir göğün, o mavi sükûneti?
Kin ne büyük marazmış, rengi katrandan kara.
Dipsiz derin yâr imiş, kalpte açılan yara.
Kırgınım insanoğlu, barış türküsü yetim
Onsuz kırık kanadım, suskundur hürriyetim
Kırık vicdan aynası, ağlayan taş duvarlar
Kendi gönül bağımdan beni neden kovarlar.
Suyu kim bulandırdı, hep kan diye haykırdı.
Vicdanın aynasını, söyle insan kim kırdı?
İnsan ki sebep olmaz, gözyaşına kimsenin.
Ak kanadım yetmedi, karanlığına senin.
Bir ana bir of desin, yıkılır sıradağlar;
Ne zaman bir çocuk ölür, güvercinler de ağlar.
Neden kalplerden kalbe, çekilmiş kalın duvar?
Ağlayan çocukların hep bölünmüş düşü var.
Kırgınım insanoğlu, bilmedin hiç sevmeyi.
Şiar edindin şiar, gök semayı dövmeyi.

Ben bir dal parçasıyla kendime yuva kurdum.
Neden sana dar geldi, benim bu cennet yurdum.
Savaş kanlı bir pençe, arzın kanarken bağrı.
Duyulmaz mı dünyanda, Yunus’tan kutlu çağrı.

Kırgınım insanoğlu, aşiyanım yanıktır.
Ak kanadım yıllarca, her cürmüne tanıktır.
Sen vurdun, sen kanattın, hep sen yıktın sen yaktın.
Gözlerime Kabil’in, hep gözleriyle baktın.
Asırlardır hasretim, sulhun billur sesine.
Bürü üryan ruhunu, barış elbisesine.
Neden indi gözüne, kin denilen o perde?
Barışın gül kokulu, gül sabahları nerde ?
Barış kokusu özler, gelmiş gelecek çağlar.
Ne zaman bir çocuk ölür, güvercinler de ağlar.

MİHRAP ALTINTAŞ:
SOBA SICAKLIĞI

Tüm ailenin bir odada toplanması demektir soba. Soğuk kış aylarında genelde salona açılan

odaları olan evlerde ısınma aracı bir tek soba. Gecekondu tarzı tek katlı evlerde ise ısınmak

daha da zor. Apartman dairesi değil ki alt kattakiler, üst kattakiler sobalarını yaksınlar da
onlar da daha iyi ısınsınlar.
Daha bir soğuktur her yer.

Soba olan odadan çıkmak cesaret işi. Belki bir koridora çıkmak bile üşütme sebebi. Ama

ilişkiler, sohbetler sıcacık. Bir soba tek başına birçok işe yarıyordu.

Üzerinde ekmek kızartırdık, kestane patlatırdık. Bir demir maşamız vardı, onunla alt kısmında

alevi körüklerdik. Aynı maşa üzerine ekmek dilimlerini koyup, kızartmada da kullanırdık.

Sobanın közünde patates pişirirdik. Odanın güzel kokması için, yediğimiz mandalina, portakal

kabuklarını dizerdik. Onlar yandıkça çok güzel kokular saçarlardı etrafa.

Sobanın üzerinde içi su ile dolu, kaynayıp duran bir güğümümüz vardı, bulaşık yıkamak ya da

banyo yapmak için kullanılırdı. Yıkanan çamaşırların hemen hemen hepsi soba etrafında

koltuk somya gibi yerlere dizilerek kurutulurdu. Yalnız, soba borusuna monteli temsili güneş

ışınlarını andıran telden bir askı vardı, çoraplar orada kurutulurdu. Çoraplardan damlayan

sular, sobanın üzerine düşer, “cıss” diye bir ses çıkarırdı, su buharlaşıp kaybolana kadar onu

izlerdik.
Sobanın gürül gürül sesi; yanına bir minder atıp saatlerce şekerleme yapma isteği uyandırırdı

insanda. Yıkanmamız da pek eğlenceli hâle gelirdi soba sayesinde. Şimdilerde 4-5 odalı evler,

ayrı odalar ve odalarda ayrı banyolar düşünülünce o zamanki hâllerimiz şimdi komik geliyor.

Salon ortasına bir çarşafın serilmesi, metalden ya da naylondan büyük bir leğenin içinde

banyo yapılması...
Pazar günleri banyo günümüzdü. Genelde annem ve babamdan önce uyanırdık kardeşimle.

Ekmek arası zeytinlerimizi alır, koltuklara gömülür, çizgi film izlerdik. Annem kahvaltıdan

sonra banyo seremonisine başlardı. Güğümde ısınan sular, yere serilen örtü, üzerine konan

büyük metal leğen, kova, maşrapa ve bir de yıkanmanın vazgeçilmezi “Hacı Şakir” sabun.

Yıkandıktan sonra kendini sobanın sıcaklığına verir, soba etrafında kurutulan kıyafetleri giyer

otururduk. Şu an bayağı zahmetli bir iş olarak gözüküyor.

Ahh, annelerin hakkı nasıl ödenir bilemiyorum.

Akşam olduğunda sobanın gürül gürül sesi ve çıtırtısı daha bir net duyulurdu. En güzeli de

karanlıkta sobanın üstündeki alevin tavana yansımasıydı. Kediler için de vazgeçilmez bir

yerdi soba yanında bir minder üstü. Herkes bir odada, sohbet hâlinde, iletişim kopukluğu

olmadan yaşardı. Ta ki kalorifer her odaya döşenip, insanları ayrılmaya mecbur bırakana

kadar. Tabii diyeceksiniz, bu tür zorluklarla mücadele etmektense böyle kolaylıklara neden

karşısınız?

Aslında teknolojiye karşı değil, onun neticesinde insanların birbirinden kopuk yaşamasına

karşıyım.

Mihrap ALTINTAŞ “Kasedi
Başa Sardır”
Kitabımdan

YUNUS KOÇ:
ANLAMADAN KARARIMIZI VERİYORUZ.

Elbette sevdiğimiz birinin sıkıntısını gidermek isteriz. Çare aramamızda, öneride bulunmamızda bir kötülük yok. Yine de her anlatılanın hemen çözüme ihtiyacı olmayabilir. Bazen insan, yaşadıklarını sesli söylerken kendisi de anlamaya çalışır. Neye kırıldığını, neden yorulduğunu, hangi sözün içinde kaldığını konuşa konuşa bulur. Biz ilk birkaç cümleden sonra öğüt vermeye başladığımızda o arayışı da kesmiş oluruz.

Bunu en açık çocuklarla konuşurken görebiliriz. Okuldan dönen bir çocuk, arkadaşının kendisini oyuna almadığını anlatır. Yetişkinin dünyasından bakınca küçücük bir meseledir bu. “Başka biriyle oynarsın,” der geçeriz. Söylediğimiz yanlış değildir belki. Ama çocuk, o gün neden dışarıda bırakıldığını, bunun onu nasıl üzdüğünü anlatacak fırsatı bulamamıştır. Ertesi gün başka bir şey olduğunda anlatıp anlatmamak arasında biraz daha uzun düşünür.

Yetişkinlerin susması da bazen böyle başlıyor. Birkaç kez geçiştirildikten, sözü başka yere çekildikten ya da hemen yargılandıktan sonra insan cümlelerini kısaltıyor. “Bir şey yok,” demeyi öğreniyor. Sonra bir gün, “Eskiden her şeyini anlatırdın,” diye sitem ediyoruz. O değişikliğin oluşmasında bizim payımız olup olmadığını ise pek sormuyoruz.

Üstelik dinleyebilmek için artık küçük ama bilinçli tercihler yapmamız gerekiyor. Masadaki telefonun ekranı yandığında gözümüz oraya kayıyor. Bir bildirime bakıp hemen döneceğimizi düşünüyoruz. Karşımızdaki anlatmaya devam ediyor ama az önceki rahatlığı kaybolabiliyor. Söyleyeceği şey hâlâ önemli mi, bizi meşgul mü ediyor, konuyu kısa mı tutmalı? Bunları sesli sormasa da konuşmasının ritmi değişiyor.

Hepimizin dikkati dağılıyor; hepimiz yorgun, dalgın veya kendi derdimize gömülmüş olabiliyoruz. Her an iyi bir dinleyici olmak kolay değil. Böyle zamanlarda bunu dürüstçe söylemenin de değeri var. “Şu an kafam çok dolu, seni doğru düzgün dinleyemiyorum. Biraz sonra konuşabilir miyiz?” demek, yarım bir dikkatle dinliyormuş gibi yapmaktan daha özenli bir davranış olabilir. Elbette biraz sonra gerçekten dönmek şartıyla.

Birini dikkatle dinlemek, her söylediğine katılmayı da gerektirmiyor. Farklı düşünebilir, itiraz edebiliriz. Ancak itirazımızdan önce neye itiraz ettiğimizi anlamamız gerekir. Karşımızdakinin sözünü bitirmesine izin vermek, anlamadığımız yeri sormak, bir anlık sessizliği hemen doldurmamak… Bunlar gösterişli davranışlar değil. Yine de bir konuşmanın nasıl hatırlanacağını değiştirebiliyor.

Belki bir sonraki sohbetimizde kendimizi biraz gözleyebiliriz. Sözü ne zaman kendimize çeviriyoruz? Hangi cümleden sonra dinlemeyi bırakıp cevap hazırlıyoruz? Karşımızdaki sustuğunda gerçekten bitirmiş mi oluyor, yoksa devam etmek için cesaret mi topluyor?

O akşam çay masasından kalkarken arkadaşımızın derdini çözememiş olabiliriz. Söyleyecek etkileyici bir söz de bulamamış olabiliriz. Ama anlatmak istediği şeyi sonuna kadar söyleyebildiyse, masada yarım kalan bir hikâye bırakmadıysa, o buluşmanın ona iyi gelen bir tarafı vardır.

Bir dahaki sefere “Ben de aynısını yaşadım,” demeden önce biraz bekleyelim.

Belki henüz duymadığımız en önemli cümlesini söyleyecektir.

Yunus Koç

Yunus Koç, yazılım alanında çalışmalar yürütürken edebiyatla da ilgilenmektedir. Şiir ve düzyazılarında insanın iç dünyasına, özleme ve insan ilişkilerine odaklanır. Yazılarını sosyal medyada okurlarıyla paylaşırken şiir ve roman çalışmalarını sürdürmektedir.

GÖZDE GÖRMEZ:
GİDERKEN AŞKINI DA GÖTÜRDÜ

Adamın dünyaya gösterebileceği bir serveti yoktu.

Ne adına kayıtlı bir
evi, ne kapısında bekleyen bir arabası, ne de yarınını güvenceye alacak bir birikimi…

Cebinde çoğu zaman birkaç banknot, avuçlarında yarım kalmış işler, dilinde de kimseye vermediği sözler vardı. Kadın bunların hiçbirini görmedi demek doğru olmazdı; gördü, bildi, hatta hepsini olduğu gibi kabul
etti.

Çünkü onun gözünde adamın eksikleri, sevmek için engel değildi. Kadın, adamı sahip oldukları için değil, var olduğu için sevmişti. İlk zamanlar adamın yüzüne baktığında dünya biraz sessizleşirdi. Bir bakışı, bir cümlesi, kapıdan içeri girerken çıkardığı ses bile kadının içinde küçük bir bayram başlatırdı.

Adamın anlatmadığı yorgunlukları sezmek,
sevmediği yemekleri hatırlamak, üşüdüğünde omzuna bir şey bırakmak, söylemeden ihtiyacını anlamaya çalışmak… Kadının sevgisi böyle bir şeydi.
Gösterişli değildi; hesap tutmaz, karşılık istemez, kendini ispatlamak için yüksek sesle konuşmazdı.
Bir bardak çayın sıcaklığında, gecenin bir
vaktinde beklenen telefonda, “Yoruldun mu?” diye soran bir seste yaşardı.Adam ise bu sevginin içinde rahatlayacağına huzursuzlanıyordu. Kadının
ilgisi ona bazen bir yük gibi geliyor, şefkati yaklaştıkça geri çekilmek
istiyordu. Bir süre sonra her şeyin altında başka bir anlam aramaya başladı.

duysa iftiraya varan kuşkular üretti. Kadının açıklamaları hiçbir zaman yeterli olmadı. Çünkü adam gerçeği öğrenmekten çok, kendi korkularına
inanmayı seçiyordu.
Önce sözleri sertleşti. Sonra hakaretler, aşağılamalar, günlerce süren sessizlikler geldi. Bir tartışmanın sonunda kapıyı gösterdi; kadın ayakkabılarını giyip çıkacakken kolundan tuttu, başka bir tartışmada elini
kaldırdı.

Bir kez değil. Kadın, yüzünde büyüyen morluğu aynada gördü; adamın gözlerinde ise pişmanlıktan çok öfke vardı. Yine de kadın kaldı. Bazen özür diledi, bazen suçu kendinde aradı, bazen de yalnızca adamın
öfkesi dinsin diye sustu. Her kovuluşun ardından geri dönmesinin sebebi,
başına gelenleri hak ettiğine inanması değildi. Bir gün adamın kendisine,
onun sevdiği yerden bakabileceğine inanmak istiyordu.
Adam, kadının sevgisini kabul etmek yerine onu cezalandırmanın yollarını
buldu. İlgisini fazla, merakını bunaltıcı, düşünmesini gereksiz saydı. “Beni
rahat bırak,” dedi. “Git artık,” dedi.
Kadın gidecek gibi olduğunda bu kez
başka bir suçlama çıkardı; kalmasını istediğini söylemeden kalmasını bekledi, gitmesini istediğini söyleyerek de onu kapının önüne koydu. Kadın,
adamın birbirine zıt cümleleri arasında kendine bir yer aradı. Bazen bir adım geri çekildi, bazen sesini kıstı, bazen günlerce hiçbir şey sormadı. Kadının sustuğu yerde suç, konuştuğu yerde itiraz buldu. Bir yere geç kalsa
hesap sordu; erken gelse neden geldiğini sorguladı. Bir başkasının adını

Ama
içindeki sevgi, sustukça eksilmedi; yalnızca kimsenin duymadığı bir yere
çekildi.

Bir gün adam, kadını kendisinden uzaklaştırmak için başka bir yol seçti. Başka bir kadının varlığını saklamadı; aksine, duyulmasını ister gibiydi. Belki kıskandırmak, belki canını yakmak, belki de sonunda kapıyı kendi elleriyle kapatmasını sağlamak istiyordu. Kadın öğrendiğinde büyük bir sahne kurmadı. Ne bağırdı ne de hesap sordu. Bir süre adamın yüzüne baktı.

O bakışta hâlâ sevgi vardı; ama artık kendini tüketen bir bekleyişin yorgunluğu da görünüyordu.

Adam, yine bir suçlama duymayı, yine bir açıklama dinlemeyi, yine kadının kalmak için bir sebep bulmasını bekledi. Oysa bazı gidişler, insanın içinde bir anda gerçekleşir; dışarıdan bakana ansızın görünür. Kadın o gün ne bir valiz dolusu öfke topladı ne de geçmişi tek tek önüne serdi. Yalnızca kendisine ait olanları aldı. Bir de yıllardır içinde taşıdığı aşkı…

Onu masanın üzerinde bırakmadı, adama emanet etmedi. Çünkü o sevgi, adamın kabul etmediği için değersizleşmiş değildi.

Kadın onu kendi omuzlarına aldı. Kırılmış yerlerini, söylenmemiş cümlelerini, beklediği ama gelmeyen özrü de yanına koydu. Kapıya yöneldiğinde adam yine konuştu; her zamanki gibi, gitmesini isteyen ama gidişine inanmayacak kadar alışmış bir sesle.Kadın bu kez arkasını döndü. Bir şey söylemedi. Çünkü yıllarca söylediği her şey, adamın kulağına ya suçlama ya da yük olarak ulaşmıştı. Son sözünü sessizliğe bıraktı. Kapı kapandığında evde büyük bir gürültü olmadı. Bardaklar yerindeydi, perdeler aynıydı, adamın hayatı kaldığı yerden devam edebilecek kadar tanıdıktı. Adam önce rahatladığını düşündü. Artık kimse onu aramayacak, merak etmeyecek, gününün nasıl geçtiğini sormayacaktı.

Kimse sevgisini kapısına bırakıp karşılık beklemeyecekti. İstediği hayat buydu; sonunda istediği olmuştu.

Günler geçti. Adam, sessizliği özgürlük sandı. Kimseye hesap vermemek, kimsenin gözlerinde kendi eksikliğini görmemek ona iyi geldi.

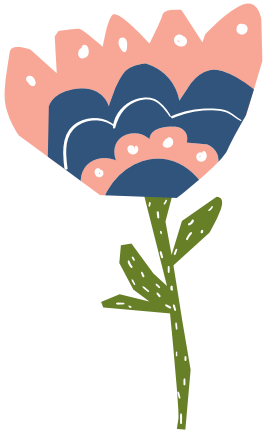
Kadının
yokluğunu, önce evin içindeki küçük alışkanlıklarda fark etti: soğumadan önüne konan çayda, unutmadığı bir ayrıntıda, gece yarısı gelen “Eve vardın

mı?” mesajının artık gelmemesinde…

Sonra bunları da unuttuğunu sandı.
Hayat, insanın alıştığı şeyleri bile bir süre sonra sıradanlaştırıyordu. Kadın ise gittiği yerde adamın arkasından bir hüküm dağıtmadı. Onu ne göklere çıkardı ne de yerin dibine soktu. Yalnızca bir zamanlar bütün kalbiyle sevdiği bir insanın yanında, kendi kalbini kaybetmeye başladığını anladı. Aşkını inkâr etmedi; yaşadıklarını da aşkın hatırına aklamadı. Çünkü
sevmiş olmak, incinmeyi kabullenmek zorunda olmak değildi. Birini sevmek,
onun her davranışına razı gelmek anlamına gelmiyordu. Kadın bunu geç öğrendi; ama öğrendi.
Adam, istediği hayata kavuştu. Kimse onu fazla sevmedi, fazla düşünmedi, fazla merak etmedi. Artık kapıdan çıkarken arkasından bakan bir çift göz yoktu.

Adam muradına ermişti. Yalnız, insan bazen muradına
erdiği yerde neyi kaybettiğini çok sonra anlar. Çünkü bir gün, hiçbir serveti
olmayan bir adamın hayatına, karşılığında hiçbir şey istemeden bütün kalbiyle gelen bir kadın uğramıştı. Adam o sevgiden korkmuş, onu suçlamış,
incitmiş ve sonunda göndermişti.

Kadın giderken aşkını da yanında
götürmüştü. Geriye yalnızca adamın istediği hayat kalmıştı.

DERGİ ANOTOLOJİLERİ

Derleyenler: AYLİN ALTIN - HABİL YAŞAR
MİHRAP ALTINTAŞ - AYTEN TUNAY - NURAY REŞİD
Şiiri seven dostlar
Şeiri sevən dostlar
TÜRKİYE
ŞİİR ANTOLOJİSİ
AZƏRBAYCAN
ŞEİR ANTOLOGİYASI
Aynı kökten, ayrı budaklar...
hachatar
Bir millət, iki dövlət, bir türək.
İKİ DEVLET, TEK MİLLET
KELİMELER BİRLEŞİR, GÖNÜLLER KONUŞUR.
KOÇ

BİSİKLETİN İZİNDE HİKÂYELER
VELOSİPEDİN İZİNDƏ HEKAYƏLƏR
TÜRKİYE AZERBAYCAN ANTOLOJİSİ
NAHÇIVAN
DERLEYEN
MURAT ENGİN DENİZ
AYLİN ALTIN
MİHRAP ALTINTAŞ
NURAY REŞİT
KOÇ
hachatar

DMD FARKINDALIK ANTOLOJİSİ
DMD
Kuzey Rüzgârında
Koşmak İstiyorum
— DMD FARKINDALIK ANTOLOJİSİ —
Kanat zayıflar, umudumuz asla zayıflamaz.
— DERLEYENLER —
MURAT ENGİN DENİZ
AYLİN ALTIN
MİHRAP ALTINTAŞ
TÜRNAM

VARYASYON
VK
ALEMLER
Varyasyon
alemler Dergisi'nin
albi şimdi de
ninik ASAF için
atıyor.
SMA TİP-1
Desteklerinizle Asaf'a Nefes Olalim
TL
TR96 0001 0090 1113 9105 5050 01
USD
TR69 0001 0090 1113 9105 5050 02
EUR
TR42 0001 0090 1113 9105 5050 03
Alıcı: ASAF ETE
SWIFT Kodu: TCZBTR2A
Valilik Faaliyet No
Yetki Sahibi

Varyasyon Kalemler
Yazmayi Sevenlerin Dergisi
“Her mevsim
bir hikâye,
her hikâye
bir kalemle başlar...”
ŞİİR
ÖYKÜ
ROMAN
DENEME
ANTOLOJİ
varyasyonkalemler.com
dergi_varyasyonkalemler
Kalemlerimizle
daha güzel bir dünya...